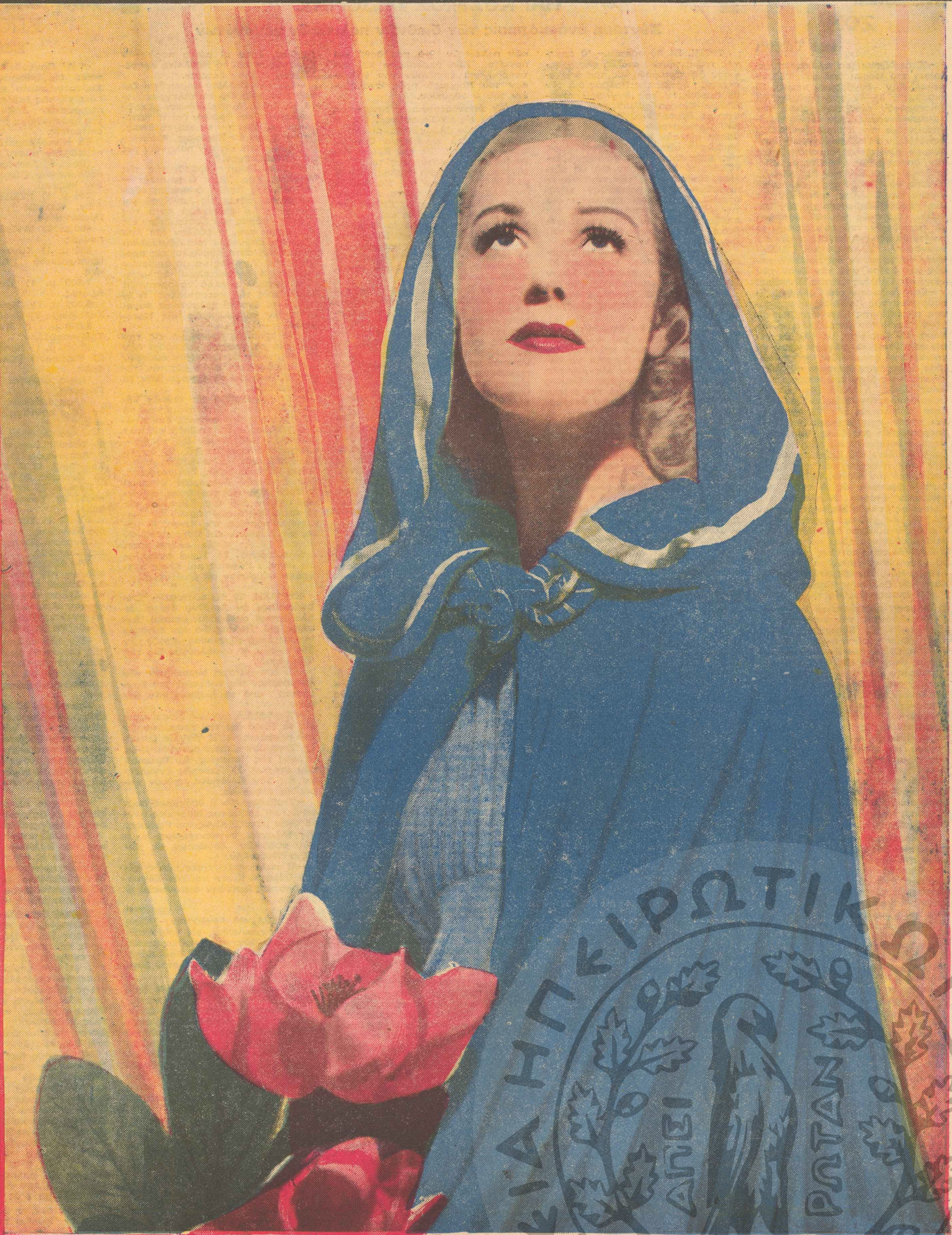

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

2 ΔΡΑΧΜΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ II

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

"Όπου οι «γόντες» γίνονται φοροκλέπται. — Και ό κατάλογος των «μπτέρων» αυξάνει. — Οί μεγάλες απαιτήσεις ενός μικρού ήθοποιου. — Περί βάρους, «ελαφρότητας», καμνλοκαβαλλαρίας και... δέν συμμαζεύεται !

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΠ, Αύγουστος. (Της μονίμου συνεργάτιδος μας). — Στη σημερινή μου ανταπόκρισι θα σας δώσω διάφορα μικρά νέα από το Χόλλυγουντ, γιατί αυτή την εβδομάδα δέν υπάρχει καμιά ξεχωριστή ιστορία που να ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Φαντάζομαι, όμως, ότι τα μικρά νέα που θα παραθέσω αείζουν περισσότερο από μια και μόνη ιστορία.

Ο Ροβέρτος Τάιηλορ, ό «γάος» της μόδας, έχει την ιδέα ότι εύρηκε τρόπο να ξεφύγει από την τροϊκαντική φορολογία επί του εισοδήματος, που άφαιρεί από τους άστέρας του Χόλλυγουντ τα 87% των κερδών τους. Απεφάσισε, λοιπόν, να εργασθί δωρεάν μέχρις ότου τελιώση το συμβόλαιό του, όποτε να μη πληρώσει κανένα φόρο, αφού δέν θα έχη κανένα εισόδημα. Στο τέλος όμως, η εταιρεία θα του κάνει ένα μικρό δώρο: δώρο και όχι αμοιβή. Περίπου ένα εκατομμύριο δολάρια, που θα μείνι σχεδόν δολέκληρο στην τσέπη του Τάιηλορ, γιατί ή φορολογία επί των δωρεάν είναι μικρή... Η μητέρα της Διάννας Ντάρμπιν — ένας καινούργιο άστρου — κατέπλευσε ξαφνικά στο Χόλλυγουντ κι έγκατεστάθη στο σπίτι της κόρης της. Έτσι, ασάνει ό κατάλογος των μπτέρων, που παρακολουθούν τις κόρες τους στο Χόλλυγουντ και έννοσον να μη τις αφήνουν να κάνουν ήμια... Ένα περιεργό έπεισόδιο συνέβη στη θαλαμυγύ του Δαυίδ Ζέλνικ, ενός από τους μεγιστάνες του Χόλλυγουντ. Ένας έξνος έπιτήσασε την Κλοντέτ Κολμπέρ και της είπε: «Δέν σάς γνωρίζω και δέν με γνωρίζετε, δέν είναι έτσι: — «Ναι», απήντησε η θεάτρετα. «Ελαμπρέ, της είπε τότε ό έξνος. Λα μένουμε λοιπόν άγνωστοι». Και έξηφανίσθη!... Τα συμβόλαια του Φρέντ Μπάρθολμ έχουν λήξει, έαν δέ, ό πράκτορ του μικρού ήθοποιού δέν έλαττώση τις αξιώσεις του — ζητά 9.700 δολάρια την εβδομάδα — ό Φρέντ κινδυνεύει να μείνι χωρίς δουλειά. Και πρέπει να ξέρετε ότι ό δημοφιλής αυτός άσπρ είναι ό λαμπρότερος παιδί του κόσμου: βοηθεί όλους τους δίκους του, τόσο γυναίκες, όσο και άντρες, που μόλις του μένουν από τον μισθό του 100 δολάρια την εβδομάδα για τον έαυτό του... Ο Άγγλος ήθοποιός Λέσλι Χόουαρντ είναι από τους λίγους στο Χόλλυγουντ, που μπορεί να δεχθί επικρίσεις κι έπαίνους με την ιδίαν άπάθεια και τό ίδιο χιούμορ. Σχεδιάζει να γράψι την βιογραφία του, άρχίζοντας με την περιγραφή της έμφανίσσεως του ως «Αμλέτου» στο θέατρο και αναφέροντας ότι χειρότερο είχε πη τότε γι' αυτόν ή κριτική της Νέας Υόρκης... Η Μάργκοτ Γκράχαμ, από τις ωραιότερες «καινούργιες» του Χόλλυγουντ, έχει μπλεδάδες με τους τρεις θαυμαστάς της, τον σοσιαλιστή πολιτευόμενο της πολιτείας Κεντάκυ Άλβιν Μπρόουν, τον Ρέγκινάλτ Γκάρντινερ και τον Ραϊν Χόλλερ, ιδιοκτήτη του έστιατορίου «Επτά Θάλασσες». Οί τρεις θαυμαστοί της έταξαν προθεσμία να διαλέξι έναν από αυτούς και ή ωραία Μάργκοτ διασάει: θα τους προτιμούσε — καθώς λέγει — και τους τρεις μαζί!

Η Τζόαν Μπλόντελλ, έχασε μερικά κιλά από τό βάρος της και φαίνεται τώρα πολύ ώμορφη. Η Κλοντέτ Κολμπέρ, αντίθετος, έπαυσε, αλλά τό αποτέλεσμα είναι τό ίδιο: φαίνεται κι' αυτή τώρα πολύ ώμορφη!

Φορτερ... Η Ζανέτ Γκαϊήνορ κίτζει ένα έξοχικό Ισπανικό ρυθμό στίτη στην κορυφή ενός λόφου στά περίε του Χόλλυγουντ... Ο Άρθουρ Σκότ Φιτζγκέραλντ αυτοαποκαλείται: τό άσχημότερο άρρεν του Χόλλυγουντ... Ο Έντι Κάντορ, ό όποιος γυρίζει τώρα μία ταινία, όπου πηγαίνει καθόλου σε μία καμήλα, λέγει τό έξης: «Ο κόσμος δέν έξρει ότι τα άλογα έν καλπασιφ κάνουν πολύ λιγότερο κακό στα όπίσθια του άναβάτου, παρά ή καμήλα, έστω και άν προχωρή δάδην»... Είς ένα άγώνα πάλης στο Λος Άντζελες, ή Καρόλα Λόμπαρντ και ό Φρέδερικ Μέρς έκάδηντο στην πρώτη σειρά, όταν έξφανα ό Ένας από τους παλαιστάς έξεσφεινόνισε τον αντίπαλό του έξω από τον στίβο. Ο έκσφεινόνισθες έπρεσε στην άγκαλιά των δύο άστέρων, οι όποιοι νοσηλεύουν άκόμα τους μώλωπας τους!... Ο Μπέν Χέιτ είναι ό άκραιότερα πληρωμένος σεναρίστας του Χόλλυγουντ: παίρνει 260.000 δολάρια τον χρόνο... Η Βαρθέρα Στάνουίκ έξυλοκοπήθη από ένα άστυφύλακα, διότι προσεπάθησε ν' ανοίξη δρόμο μέσα από τό πλήθος και να μπη πριν από την σειρά της στον κινηματογράφο του Χόλλυγουντ, όπου έδίδετο ή «πρώτη» της νέας ταινίας της «Στέλλα Ντάλλας»... Η άστονιομία

του Χόλλυγουντ άπεφάσισε να λάβει μέτρα προστασίας των άστέρων από την μαγία των αυλεκτών αυτογράφων, οι όποιοι τους καταδικώνουν με τέτοια έπιμονή, που καθιστούν την ζωή τους άδύνη...

Όταν ή Σόνια Χένις, ή παγκόσμια πρωταθλήτρια της παγοδρομίας, που έγινε κινηματογραφική αστήρ, έπιστρέψη τό φθινόπωρο στο Χόλλυγουντ από την Νορβηγία, την πατρίδα της, όπου παραθερίζει, δέν θα εύρη τον καεάλληλο της, τέν ήθοποιό Τάυρον Πάουερ, να την περιμένει. Καί τοτό διότι ό Πάουερ άρχισε να τό παίρνι έπάνω του και να θέλν... έρωτική προσέω-

γραφικός άσπρ, έπιστρέψη τό φθινόπωρο στο Χόλλυγουντ από την Νορβηγία, την πατρίδα της, όπου παραθερίζει, δέν θα εύρη τον καεάλληλο της, τέν ήθοποιό Τάυρον Πάουερ, να την περιμένει. Καί τοτό διότι ό Πάουερ άρχισε να τό παίρνι έπάνω του και να θέλν... έρωτική προσέω-

γραφικός άσπρ, έπιστρέψη τό φθινόπωρο στο Χόλλυγουντ από την Νορβηγία, την πατρίδα της, όπου παραθερίζει, δέν θα εύρη τον καεάλληλο της, τέν ήθοποιό Τάυρον Πάουερ, να την περιμένει. Καί τοτό διότι ό Πάουερ άρχισε να τό παίρνι έπάνω του και να θέλν... έρωτική προσέω-

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η Μεξικανή γόγισσα ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ, πάντοτε άκμαία και... νεάζουσα μάς έτοιμάζει σοβαρές δημιουργίες.

γή! «Είμαι, λέγει, σπουδαίος ήθοποιός πλέον και δέν μου ταιριάζει να είμαι πιά ό καεάλληλος μίας παγοδρομού. Η σειρά μου είναι να γίνω τώρα καεάλλιερος της Λωρέττας Γιούγκ ή της Ζανέτ Γκαϊήνορ». Ο άτυχής έπρεσε θύμα και αυτός της ρεκλάμας και της ματαιοδοξίας του!... Η φήμη ότι ό Ρόμπερτ Μονγκόμερυ και ή Ρόζα-λιντ Ράσσελ έτασκάθηκαν, έινε άνακριβής, αφού οι δύο άστέρες φάνηκαν κατ' επανάληψη μαζί τις τελευταίες ημέρες. Φαίνεται ότι ή φήμη αυτή έτέθη σε κυκλοφορία για να δικαιολογηθί ή έταιρεία για την άνσβολή του γυρίσματος της ταινίας «Ά-γάπα, έχσε και μάθαινε», όπου θα πρωταγωνιστήση τό ζεύγος...

Η Σάλλα Βιέρτελ, μία στέφανη φίλη της Γκρέτας Γκάρμπο, έπεκρουσε πρόστιον 250.000 δολαρίων για να γράψι την βιογραφία της μεγάλης θεντέττας. Σέβεται τό μυστικό της, είπε, και κανένα χρηματικό ποσό δέν θα την κάνει να τό άποκαλύψι!

Ο Ρόμπερτ Ρίσκιν και ή Τζίντζερ Ρότζερς είναι τό τελευταίο ρομαντικό είδύλλιο του Χόλλυγουντ. Ο Ρόμπερτ ήταν έως προχθές άκόμα ό φίλος της Καρόλ Λόμπαρντ, που ήταν ως πρόπερι γυναίκα του Ουόλλιαμ Πάουελ, άπαρηγόρητου τώρα μνηστήρος της Τζίν Χάρλου. Τί σου είναι αυτό τό Χόλλυγουντ!...

Ο Έρρολ Φλνν δέν ξαναπήγε στην Ισπανία, όπως λογάριαζε, διότι θέλει ν' άποφύγι την Λιλν Νταμιτά, ή όποια τον περιμένει στην Εύρώπη. Και όμως μόλις πρό όκτώ μηνών παντρεύθηκαν! Ο Έρρολ όμως τώρα προτιμά τις ξανθές, όπως π.χ. την Τζόαν Μπλόντελ και ή Λιλν είναι μελαχροινή!... Δέν υπάρχει περίπτωση να γάμου μεταξυ του σκηνοθέτου Άρτσι Μάγιο και της Καϊθ Φράνσις, θεθαιάς νει ή τελευταία. Ο Μάγιο, όμως, διακηρύσσει ότι άγαπή τρελλά την περίφημη θεντέττα, ιδίως άφ' ότου διηύθυνε τό γύρισμα της ταινίας της «Δός μου την καρδιά σου»...

Έρωτας και Όθόνη ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ

ΤΗΣ ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ

Να μη τόν ξαναδώ; Τό έδοκίμασα, αλλά ήμην τόν έξα-σα μ' αυτό; Είναι περισσότερο από χρόνια, που άποχωρισθήκαμε και τρέμο άκόμα όταν συν-λογισθώ ότι μπορώ να τόν ξαναδώ... Τό Χόλλυγουντ δέν με έξοθήσε. Τούναντιον. Ρίχθηκα με τα μούτρα στην άνότη και τρωερή αυτή ζωή, που συνιστάται να εργάζεται κανείς όλη την ημέρα χωρίς διακοπή και κατόπιν να «επισκεδάζη» ως τά ξημερώματα. Μοι είχαν επανα-λάσει τόσες φορές ότι έπρεπε να συναντήσω, να ιδώ άλλους άνδρες, να φλερτάρω, να γελάσω, να πω σαμπάνια, όταν εί-μαι λυπημένη. Δοκίμαστε. Έί-σας να γιαιτρευθήτε... Έδώ, έινε διασκεδαστικό. Δέν έχη κανείς, αλήθεια, τόν καιρό να γνωρίσι κάποιον. Συναντάτε ένα χαριτωμένο νεαρό και κατόπιν περνά μία έβδομάδα ή ένας μήνας χωρίς να τόν ξαναδείτε. Γιατί εργάζεται στο στούντιο, καθώς και σεις και οι άρες που είσθε έλεύθεροι δέν συμπιπνουν ποτέ... Οί δυσκολίες, δα πητε, κάνουν τό πράγμα πιο πικάντικο, στά δέ ρομαντικά τοπία της Καλι-φορνίας δα αυξάνουν ασφαλώς τό θάλλητρον αυτών των συναντήσεων: έμένα, όμως, έλέπτε, τά παροδικά φλέτ δέν μπορ-σαν ποτέ να με γιαιτρεύουν από ένα μεγάλον έρωτα... Όταν μία γυναίκα φθάσι σε κάποιον όρι-σμένη όριμότητα πνεύματος, δέν έρωτεύεται τόσον εύκολα. Όταν ήμουν νεώτερα, ήμουν Ι-καή ν' άγαπήσω ένα νέο, που θα μου έλεγε: «Τί ωραία δόντια που έχετε!» ή όποιαδήποτε πα-ρόμοια κοινοτυπία. Τώρα θα τό συλλογίζομαι πολύ, έστω και άν ό άνδρας που θα με πολιορ-κόσε θα ήταν τόσο γοητευτικός, όσο ό Κλάρκ Γκαϊήμπλ... Ο έ-ρωας γίνεται διαρκώς πιο δύσκο-λος, ιδίως όταν έχετε ήδη πλη-γούθη θεσθία μία φορά. Έκείνο που άποζητάτε τότε είναι ένας φίλος και ή έμπιστοσύνη... Λένε πως τό καλύτερο θεσθάν της λι-γομηνίας είναι ή εργασία, ή αδιά-κοπη, άμειλική εργασία. Δέν τό ξέρω. Κάθε φορά που γυρί-ζω μία ταινία, ανακαλύπτω με κατάρπεί μου ότι συλλογίζο-μαι τό έξης: «Η ταινία αυτή θα προβλήθη στην πόλιν όπου έκεί-νος εύρίσκεται... Ίσως θα πάγη να την ιδί και να με σκέπτε-ται»... Μη νομίζετε ότι τόν έχω μεταβάλει σε τραγωδία τόν ά-τυχον αυτόν έρωτα. Δέν είμαι από εκείνες, που περνούν τη ζωή τους σ' ένα παράθυρο, περιμέ-νοντας αυτόν που δέν ξαναγυ-ρίζει. Γεώθηκα πάρα πολύ την άνεξαρτησία και τώρα δέν θα την εγκαταλείψω μ' έπιπολαίω-τητα. Κάτι έκανα στην οθόνη. Θέλω να κάνω πολύ περισσότε-ρα... Ένας άτυχός έρωτας δί-νει δύναμι σε μία γυναίκα με μυαλό, την κάνει να νοιώθη κα-λύτερα την αξία της, την βοη-θεί να κάνει μεγάλα πράγματα. Είναι κατά θεσθς, μία εύεργασία και κάτι χρήσιμο.

ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ Κινηματογραφικά Τηλεγραφήματα ΦΑΝΤΑΣΙΟ : ΑΘΗΝΑΣ.

Συνέλεξα σημαντικές πλη-ροφορίας για την προσέχη κι-νηματογραφική σαιζόν. Στόπ. Άθηναι θα δούν άμερικανική έκδοσι της «Κυρίας με τας Κα-μελίας», υπό τόν τίτλον «Τό Ρομάντο της Μαργαρίτας Γκωτιέ» με την Γκρέτα Γκάρμπο και τόν Ρόμπερτ Τέλλορ. Στόπ. Δύο νέα φιλμ. Ζέν Γκα-μπν, τό ένα: «Ο Άγγελοφόρος». Γαμπν σύζυγος μοντέλο, τό άλλο : «Κραυγή Έρω-τος». Ο Γκαμπν ως στρατιώ-της Μαροκίνος, κάνει να σκιρ-τά ή καρδιά της Μιρέιγ Μπα-λέν. Στόπ. Νέες άμερικανικές βεντέττες: ή Τζόαν Φονταίν, ά-μορφία «γκρεταγκομπικη». Η Έλκα Λογκάν και ή Λιλν Ντε-στέ, μέλλουσα πρωταγωνίστρια. Στόπ. Ο Τίνο Ρόσι, άνεγώρη-σε διά Νεάπολιν γυρίσει: «Νε-άπολις και τό πύρινο φιλι». Στόπ. Θα όητε επίσης πρώτα φιλμ Χόλλυγουντ. Νταριέ και Άνναμπελλα με τόν Γκάρο Κού-περ και Ουόλλιαμ Πάουελ. Στόπ. Άναγγέλλεται Φίλιμ : «Πόλεμος και Ειρήνη». Έπίσης τό «Ραμούντο» του Πιέρ Λοτι.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ
Τί τρομερό είναι να έχω κάποιον φίλο σου και να διαβάσι τους τίτλους και την υπόθεσι του έργου φωνικά, ή να συζητή με τό φίλο του ή να κάνη κριτική τού έρ-γού, ή να ένδουν συμπερά-σματα για τη λύσι τού δρά-ματος.

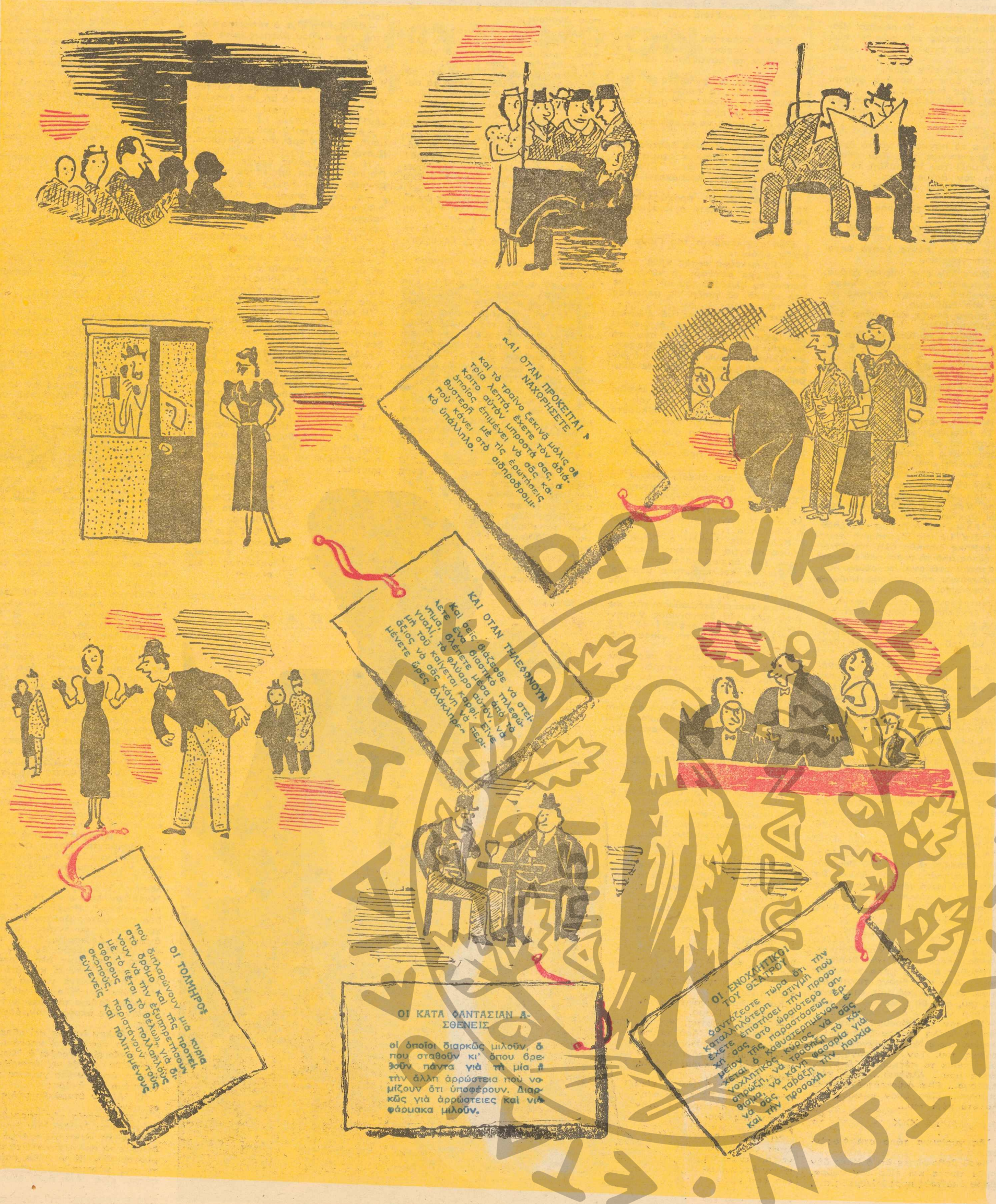
ΟΙ ΤΟΡΠΙΛΛΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΗΣΥΧΙΑΣ ΜΑΣ!

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

ΙΔΟΥ ΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ. ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΥΠ' ΑΡ. 1, 2 και 3. ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΟΤΑΝ ΒΙΑΖΩΜΑΣΤΕ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ, ΟΤΑΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΙ ΝΑ ΜΑΣ ΛΥΠΗΣΟΥΝ, ΚΑΝΟΥΝ ΔΙΑΡΚΩΣ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΑΠΟ Ο.ΤΙ ΘΕΛΟΜΕ ΚΑΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΣΤΕ. ΔΙΚΩΣ ΚΑΝ ΝΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΟΥΝ ΟΤΙ ΜΑΣ ΕΝΟΧΛΟΥΝ.

ΟΙ ΑΔΙΚΗΤΟΙ

Σ' αυτούς άρρεί μονον να διαβάσουν από τις έφημερί-δες τών άλλων, αναμνησ-πάνω από τη κοιλιά τους, πα-ρίνοντας τό κοιλί τους, να από τόν άνω άστρονόμε-να που ένδύκτεται και νοιά-ζεται πως έκείνος διατίθεται να γυρίσι σελίδα.

Κόκκινος Κύκλος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

«Εμπήκε, έριξε μια ματιά τριγύρω του. Κόπως πήγε να μπει στο σαλόνι της λέσχης, είδε να μπαίνει και ο διοικητής της Ασφάλειας. «Αν άρνησαι, είνε λάθος δικός σου, Λεμπάρ, είπε. «Λάθος δικό μου; γιατί; «Ήμουν έτοιμος να φύγω, όταν φέρεται εκείνος ο ράφτης που στείλανε... «Ο ράφτης; Ποιάς ράφτης; «Έλα, Λεμπάρ... Ο ράφτης 'Όσμορν... Πάντως άνεγκνύρισε κατά τις πανωφόρι έχει γίνει στο καπέλο του. «Τι ιστορία είνε αυτή, Άλλεν; «Εγώ δεν έστειλα κανένα ράφτη. Κάποιος μάς απάσας... «Ναι, αλλά έλασα τα μέτρα μου κι' έστειλα μαζί του έναν άστυφύλοκα. «Που; «Πήρε το πανωφόρι να το δείξει στον άρχεικνήτη του. Τού έδωσε λοιπόν μαζί του να φυλάει το πανωφόρι τόν άστυφύλοκα. «Ο Μάξ Λεμπάρ έφωρεσε τό καπέλο του. «Πήρε μέχρι τό γραφείο σας, Άλλεν; «Ναι, πήρε να δούμε πού θα γυρίει ο Μήκς. «Έπειτα από πέντε λεπτά έφτασαν στο γραφείο. «Ο Μήκς δεν είχε γυρίσει ακόμα. «Ετοιμασθήκανε τότε να πλεμνηθούν όταν άκουσαν ξαφνικά ήματα στο διάδρομο. «Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο άστυφύλοκακας Μήκς. Τό μέυιο είδε διαλυθεί. Στο μάτια του ήταν ζωγραφισμένος ο τρόμος. «Μήκς! φώναζε ο Λεμπάρ. Τι συνέβη; Πού είνε τό πανωφόρι; «Ο Μήκς, δίχως να προσέχει λέει, άνοιξε τό χέρι με μία κινία άπελπίοις. «Μίλασε! Διέταξε ο Άλλεν. Τό πανωφόρι χάθηκε και μαζί μ' αυτό και ο Όσμορν. Φύθωρος με δυσκολία ο δυστυχισμένος Μήκς, άκουμπώντας στη γυνία του γραφείου για να μην πέσει. «Εν βόθ τό πότεύα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα, έπρόσεξε με πίκρα. «Ένας νέος τόσο πολύ εύνεγκνός; «Και άρχισε να κλαίει. «Ο Άλλεν και ο Λεμπάρ τόν έπείσαν τότε με τίς έρωτήσεις τους πού ο Μήκς άπάντησε έλπι τήν ιστορία, έκτός από τί στάσι που άβαναν μέσα στην ταβέρνα, τό ούισκο και τήν εμφάνισι της μαύρης μορφής στο παράθυρο. «Επιπρόσθετος από γραφείο, ο Μήκς άσκέφης με άση λονήη και έμνευ και άποφάσισε να τα ηή έδω έκτός από κείνα τό άποία μωρούσαν να τού επιδιδούνταν τί θέσι του. «Λοιπόν -κατέληξε- όταν έφθάσαμε στο γύριμα τού δρόμου πάνω από τό σκαλοπάτι, ο θουβός έμύλησε. Τόν έρωπίασε πού πηγαίνουμε, γιατί ο δρόμος μάς κατανόσε άτελειώτος και ή σπίας τού νέου κύκλιος ύπνπτι. Μου άπάντησε: «Τώρα θα σάς δείξω τό σπiti». Τότε έβί με πρόκρυσο έμπήκες κι' έκείνος μού έδωσε μία σπρηία. Έκασα τήν ίσορροπία μου και κατακυκλώσα κάπως στίς σκάλες. Όταν συνήλθα -γιατί είχα κτυπήσει και χάσει τίς σπιδίσεις μου- ανέβηκα τίς σκάλες άπο μωρούσα τό ταυτότερο, αλλά δεν εύρηκα πιά κανένα. Τώκοσε μαζί με τό πανωφόρι... «Ο Μάξ Λεμπάρ σκεπτόταν. «Αν αύτός ο άνομολόγητος Όσμορν έπαισε τό ρόλο τού θουβού, αύτό έσπαινε ότι ο Άλλεν θα γνώριζε τί φωνή του ή θα μωρούσε μία μέρα να τήν άναγνωρίσει. Ουσία ή ήταν μεταμειωμένος καταλήλως. «Άκουσε, Μήκς, τού είπε. Για θυμήσου καλά. Μήπως πρόσσεξες καμμία λεπτομέρεια, όποιοδήποτε, πού θα μωρούσε να μάς βοηθήσει να βρούμε καμμία μέρα τόν Όσμορν; Δέν σου έκανε τίποτε εύντύπιοι στο πρόσωπό του, στίς κινήσεις του, πού θα μωρούσε να μάς βοηθήσει να τόν άνομολόγησουμε; «Να τόν ξαναβρούμε! Και βέβαια θα ήθελα να τόν ξαναβρώ!... Μου σπρηγόντας τίς γροθίες του, τόν παληνέρωσε! Μου έπαισε τό κόκαλα! Άκουσε, Μωρό μου, άλάνθια... είδα κάτι περίεργο... Είνε άπίστευτο, αλλά έ-τσι είνε... Είδα έναν κόκκινο κύκλο στο χέρι του... XXX

«Ας γυρίουμε τώρα στη διορέν-
το. Αρνού βεβωιδόθηκε ότι ο Μήκς δεν
πείθε τίποτε και είδε τόν μαύρο,
έπειτα από τούς πυροβολισμούς της,
να δραπετεύει δίχως ν' άγγίξει τόν
άστυφύλοκα, ή διορέντα έτρεχε
τώρα δρομώις προς τήν έπουλιν
πύλ.

Οι δρόμοι πού περνούσε ήσαν
σχεδόν έρημοι. Προχωρούσε δια-
κώς κάτω από τί σκία τών τοίχων.
Τέλος όταν άπεικακύνθη άρκε-
τό σκέφθηκε, ότι θα ήταν προτιμώ-
τερο να βραδύνι τό περηπάτι
της για να μη τήν ύποπιαστούν.
Ένωλθε τώρα κάποια ίκανοποί-
ποι πού γλίστρε τόσο εύκολα άπ'
αυτήν περίπτεία και μάλιστα
κερδισμένη.

«Έπειτα σκέφθηκε τό θυμό τού
Άλλεν, ο όποιος θα μάθαινε ότι
του πήραν τό πανωφόρι... και γέ-
λασε. Με πολλές προφάσεις ή διο-
ρέντα άνοιξε τό πορτάκι της έ-
παύλεως, τό ξανάκλεισε και άνα-
μνευσε. Τώρα είκε σωθή. Δέν είκε παρά να άνεβή στο δω-
μάτιό της.

Πέρασε μέσα από τά δέντρα τού
πάρκου, αλλά ξαφνικά σταμάτησε.
Άκουσε κάποιον ήχο... Έναν ή-
χο μουσικό, πού προήρχετο πάλι
από τούς δάμους. «Από πού έπέρχεται προχόριος και
δλ πόδε προήρχετο ή κλαφίρηκη
αυτή μουσική. Και είδε.

Είδε τόν ύπνρτέη της Γιάμα να
παίει φλάουτο. Ο Γαπανέζος αύτός κάθε φορά
πού ύπνρκε φεγγάρι τη νύχτα, έ-
παινε τό φλάουτό του κι' έθγαινε
στο πάρκο να παίει τίς μελωδίες
του τόπου πού ήταν.

«Αυτός ο άνδρως με ένοχλεί
πέρα πολύ!», σκεπτική ή διορέν-
τα. «Και τώρα... πώς θα πάω στο
δωμάτιό μου; Τι να κάμω; Άς σκε-
φθώ λινάκι... Έγώ έπέτυχα πού
έσκολα πράγματα και θα στεναχω-
ρηθώ γι' αυτό!»

Και έθεσε είς έργον ένα σκείο
πού της ήθε ζαφνικά στο νού.
Πράγματι, άποτίμως τό φλάουτο
σταμάσε να βινάει ήχος. «Ο δυστυχής Γιάμα άνεπλήρωσε.
Μέσα από τούς δάμους ξεπρό-
θακε ένα μαύρο πράγμα πού τόν
κατεπλήρωσε. Τά μαλλιά του άνασκακώθηκαν, τό
δέντια του άρξισαν να κτυπούν.
Ένας τρέμος τον κατέλαβε. Τό μαύρο πράγμα δεν ήταν άλ-
λο από τό πανωφόρι πού βαστούσε
ή διορέντα. Μάλις είδε λοιπόν ο Γιάμα τό
μαύρο πράγμα να προκυρή κατ' έ-
πάνω του, άρχισε να τρέχει. «Άλλά τι συμβαίνει, μαμά; Ρά-
τωση με κατανάλη! Έμψιλωσε για
κλέφτης... Τι συμβαίνει; «Κόρη μου, πόσο φοβήθηκα... Ο Γιάμα μάς διαβεβαίωσε ότι ένας
κλέφτης έμπήκε ά-
πό τό παράθυρο
στο δωμάτιό σου. «Ενας κλέφτης; «Από τό παράθυρό
μου; «Δέν άντασι! Θα τό καταλάβαινα. Ο Γιάμα τότε έ-
πηρε θάρρος και μπήκε παύτος υέ
στο δωμάτιό του.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

«Άλθθεια; εί-
πε ή Μαίρη. Και
ήμος ο Γιάμα ή-
ταν τόσο πολύ
βέβαιος. Ο Γιάμα είνε
ένας φοβιάρης!
έφωνα έ-
γελώντας ή διο-
ρέντα.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Τό μετωπο αύτό τό φουσκωτό, τό
προγγυλό, είνε ένδεικτικόν σημεί-
ον μεγάλης μουσικής διανοήσεως.
Τό χρώμα τού προσώπου τόν ζω-
ύ, δείχνει τήν άγάπη για τόν κά-
πο, τά τοπεία.

Τό σαγόνι γυριστό, δείγμα ίσχυ-
ρής θελήσεως άνδρως.

Άνδρως δισσόμενος στον έρωτα
και άφιερωμένος στην τέχνη του.

ΕΧΕΤΕ ΠΝΕΥΜΑ;
ΤΙ ΕΧΕΤΕ;
ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΘΕ;

ANNA NTE NOA'IT

Η Άννα ντε Νοάι φέρει ανά-
μεσα στα δύο μάτια ένα φαρύ-
φουσκωτό σημείο.
Αυτό είνε σημείον πλαστικής ά-
μορφείας.
Είνε σημείον από τό ήλικιών της
ζώδιον, είνε σκαμνιστό, τήν ίδιο
συνγκρασία της ν' άγαπή και νά
γράφ.

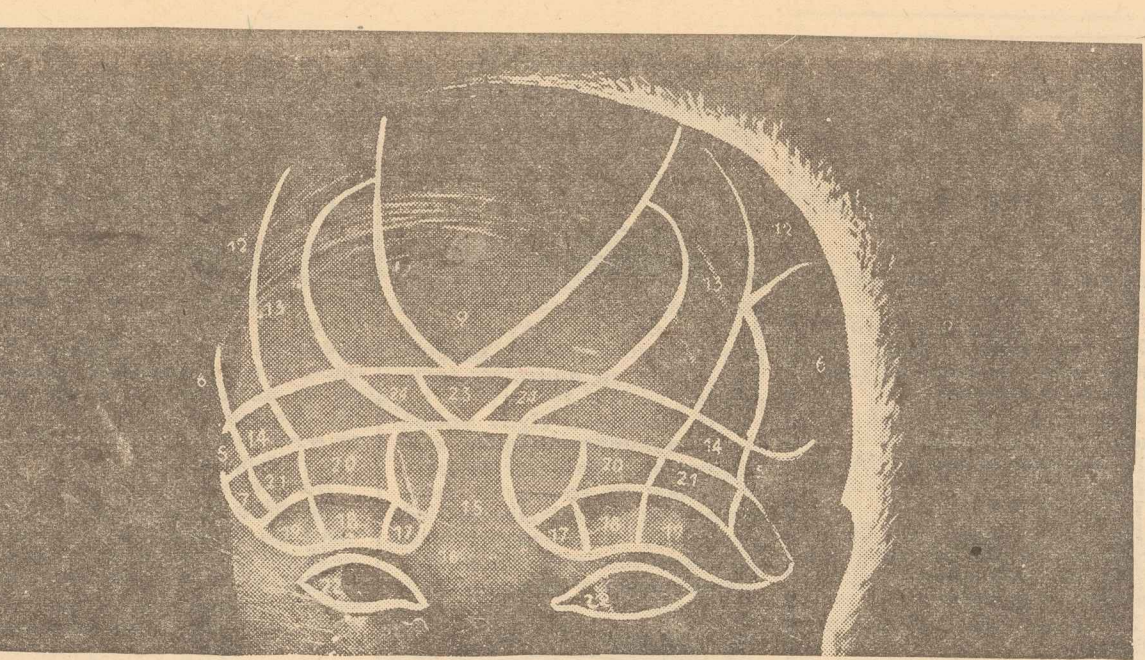
Είνε σημείον από τό ήλικιών της
ζώδιον, είνε σκαμνιστό, τήν ίδιο
συνγκρασία της ν' άγαπή και νά
γράφ.

Ο ΛΟΙ ήσαν τήν παληάνθρω-
πος ήταν αύτός ο Σάμ
κούμπ και λυπνόντασαν τή
δυστυχισμένην τή Τζένη, τή γυ-
ναίκα του. Ήταν πολύ νεότερη
ου ή Τζένη, μία χαριτωμένη και
λεπτή γυναίκα, με μία έκ-
φρασι τραγουδιού στο πρόσω-
πο. Τό καλοκαίρι έξοδισαν μόνοι
πέρα εκεί στο Πόρτε. Άιλαντ,
ένα ξεροήσι άνάμειστο στο φαρ-
δύ ποτάμι. Ο Σάμ έβουκε εκεί
κάτω κάτι άρνία πού τού είχε
έμπιστευθή ένας πλοσίος κτη-
μτίας και έκτός από μία άρα-
νός αυτοκινήτου, κι' ένα άνδρως,
αυτός ο άνομολόγητος Όσμορν, έ-
βουδός ράφτης.

Ο Λεμπάρ έπαισε συνέχισε:
«Ένας άνδρως και μία γυναίκα,
να!... Έκτός... Άλλά άς δούμε, Άλ-
λεν... Συγκεκριμένα έλας τας ά-
νομολόγους σας... Πώς ήταν αύτός
ο νεαρός; «Σε είπα: κοντός, λεπτός, με-
λαχροινός, κώρος, φρούδια μεγάλη
και πικνά. «Και τά χαρακτηριστικά του;
«Αιμάρινα. Τίποτε τό χαρακτι-
ριστικό. Γνωρίζετε ότι έχω τή συνη-
θεια να έντυπώνωμια με μία ματιά
τίς διάφορες φυσιογνωμίες. Έ,
λοιπόν, ή φυσιογνωμία αύτού τού
Όσμορν δεν είχε τίποτε τό χα-
ρακτηριστικό. Μπορώ να βεβαιώσω
δύο πράγματα: Πρώτον ότι δεν εί-
χα άλλοτε συναντήσει αύτόν τόν
άνδρως. Δεύτερον, ότι θα τόν ά-
ναγνώρισα άμέσως άν τόν ξανά-
έλασα. Αυτό είνε ό,τι Προσέσω,
ότι φορούσε γάντια, κι' αυτό βεβαί-
ως θα έκανε για να καλύπτει
τόν κόκκινο κύκλο και για να πα-
ρολλήει βέβαια τό γρανιόμ του, τό
όποιον είνε ακαθόριστον, όπως βλέ-
πετε.

«Ο Άλλεν άκούψε και πήρε πάνω
από ένα γραφείο τό χαρτόκι, πάνω
στο όποιο είκε γραφεί ο Όσμορν.
«Είθε βέβαιος, έπανέλαβε ή
Λεμπάρ, ότι δεν ήτο γυναίκα μεταμ-
φιεμένη σε άνδρως; «Ο Άλλεν έταράχθη μόλις άκου-
σε αύτό. «Η φαντασία σας παροσίει, ά
ναυπη μου Λεμπάρ. Μην έργαζώ-
στε με τό φαντασία και μη μπερ-
δεύετε τά πράγματα και τά κινήμα-
τα μουσιώδη. Η γυναίκα πού είπα-
τε και κάσμεε τό ίκνη της στο
πάρκο, είνε πάρα πολύ έξυπνη.

«Μην ήτες τίποτα στους γει-
τόνους, ής έλας. «Άλλά μέσα στο σπiti εκείνου
της γρηάς θροκόταν κι' ο Ρό-
μπερτ, ο γυιός της γρηάς, ο ά-
ποίος έγνώρισε τή Τζένη. Βέ-
βαιος δεν τήν έβλεπε συχνά για-
τί φοβόταν τό κουτομπολιό τού
χωριού. «Ένας έβράδυ ο Ρόμπερτ συνά-
δευε τή Τζένη στο σπiti της, ό-
ταν έαφνικά παρουσιάστηκε
μυστηριώδης ο Σάμ.
«Έπιγα ν' αγοράσω ψωμί,
Σάμ, δικαιολογήθηκε ή γυναί-
κα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΝΙΟΥ

Είθε... Τί είθε; Αυτό μπορείτε να τό
βρθε άν μελετήσετε τά σχήματα της
κεφαλής. Τίς έξογκώσεις της κεφαλής στα διάφορα σημεία πού ύποδεικνύ-
ουν οι άριθμοί. Τά κοιλώματα σημαίνουν ότι δεν έχετε αύτό πού έπρεπε να
έχετε στο σημείο πού ύποδεικνύει ο άριθμός. Τό έξογκωμα είνε σημείον ό-
τι έχετε αύτό πού σας ύποδεικνύει ο άριθμός. Μελετήσετε τό κεφάλι σας,
θα γνωρίσετε τόν έαυτό σας

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΥΡΙΟΤΕΡΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΡΕΝΟΛΟ- ΓΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

1. Γονιμοποίησης
2. Άγάπη στα παιδιά
3. Σχετισμός
4. Άμυνα
5. Καταστροφή
6. Ίδιοκτησία
7. Δημιουργία
8. Άνεξαρτησία
9. Καλωσύνη
10. Σταθερότης
11. Δικαιοσύνη
12. Έλπις
13. Θάνατος
14. Ποίησης
15. Άτομικότης
16. Μεγάλη μνήμη
17. Γεωμετρία
18. Χρώματα
19. Τάξις
20. Ρυθμός
21. Μουσική
22. Εμφρόδεια
23. Άναλογία
24. Δικαιολογία

Η ήλικια ίσορροπία τού ναπολέ-
ωντιου προσώπου μαζεύει να κα-
ταστή όλα τά χαρακτηριστά. Τό μορ-
ματικό πνεύμα, τήν τάξη, τόν χρόνο,
τά γεγονότα, τί μόχη, τήν κυρια-
ρία και τήν περίπτεία.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσώπου στον Κρόνον.

Τό σαγόνι άντικει στον Άρη, τό
σπiti στην Άφροδίτη και τό σπiti
μα τού προσ

ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Υπάρχουν γυμνά και γυμνά! Γυμνά ωραία, γυμνά προκλητικά, γυμνά περιέργα και γυμνά άδη! Άγάλογα, λοιπόν, με το είδος των γυμνών και την προκλητικότητα τους ή αμερικανική διαφήμιση ή έπωφελή ή να ρεκαυμάρη διάφορα προϊόντα της βιομηχανίας των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Το σύστημα αυτό εφημερίσθη από το φετινό καλοκαίρι.

Βλέπετε, λοιπόν, εφηνικά στην πλαζ πέντε πολύ ωράτες κυρίες, καλοχτενισμένες, να περιούν ανάμεσα από τον κόσμο ντυμένες.

Ξαφνικά σταματούν.

Άρχίζουν τα γέλια για να προκαλέσουν την περιέργεια

ΣΤΑ ΖΑΡΙΑ

— Άσος, δύο! Άρα, λαμβάνω την τιμήν, δεσποίνε, να σας δηλώσω ότι αυτήν την εβδομάδα θα είσθε... δική μου δακτυλογράφος!

Επιστήμη και Ζωή ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΦΕΥ- ΡΕΣΕΩΝ

— Αν φάξω με μέσα σε διεθνή οθόνη, και άναυξησες παλιν εφηνερδές και διεθία θα δώμε πως οι πρόγονοί μας χρησιμοποιούσαν πρό εκατοντάδων ετών τις σημερινές εφευρέσεις.

Στο Μεσαίωνα είχαν γραφή οι πιο πολυπρές θεωρίες περί μηχανικής, δίχως να μπορούν να τεθούν σε εφαρμογή γιατί έλειπαν τα μέσα εκείνα που θα μπορούσαν να δώσουν σε ένδρ-μους όσα έσκέπτετο το μυαλό.

Στα μυστήρια όλου του κόσμου.

Η πρώτη άμαξα με ταξίμετρο το έτος 1678.

σμου υπάρχουν παλαιότερα ωρολόγια, τα οποία κάθε μία ώρα παίζουν κι από ένα τραγουδάκι, υπάρχουν σφαίρες με τα ζώδια και χιλιά δυο άλλα θαυμαστά παιχνίδια, με διαφόρους μηχανισμούς, υπολογισμούς μηχανικής τέχνης.

Δεν ξεχνούμε ότι ο Νταβίντσι κατέγινε πρώτος για την πτήση του ανθρώπου στους αιθέρες.

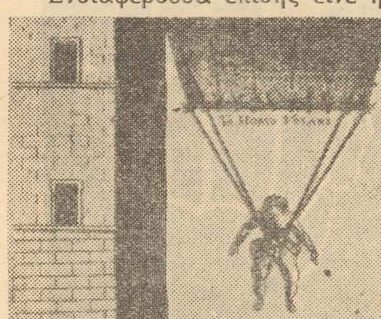
Άλλα μήπως το άλεξίπτωτο δεν ήταν μία εφεύρεση του Νταβίντσι κι αυτή; Το σχέδιο που παραθέτω έχει σχεδιασθή το 1595 από τον Βεράντο.

Ενδιαφέρουσα επίσης είναι η

«Φανταζία» — χαρά, εύτυχια, αγάπη.

Και αυτό καθεξής, μπορεί να διαφημισθή ένα περιδικό ή άλλο τι έστω σε μία ωραία γυμνή πλάτη.

Ποιος είναι εκείνος που δεν θα διαβάση ευχαρίστως και κινέζικα ακόμα επάνω σε μία ωραία πλάτη;

Το πρώτο άλεξίπτωτο το όποιον σχεδίασε ο Βεράντο το 1595.

Ιδέα του ασυκνήτου κατά το 1609, το όποιον άπελετέτο από ένα άμαράκι με 3 ρόδες και γύριζε με την κίνηση των χεριών.

Η πρώτη νεκροφόρα εφευρέθη το 1629.

Το πρώτο, δε ταξίμετρον, το όποιον έβρισκεται και στην εικόνα μας εφευρέθη το 1678. Έσημείωνε άκριβώς τον αριθμό σε ώριωμένους γύρους που έκαναν οι ρόδες.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΦΑΛΑΚΡΟ-ΨΗΤΑ.

— Τί κρίμα, πέριξ έδω πέρι παίζαμε ωραιότατο κρυφτούλι!

Η ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Δεν το έχουν παρατηρήσει μόνον οι βοτανολόγοι και οι φυτολόγοι, οι γεωπόνοι και οι δονδροκόμοι, αλλά και όλος ο κόσμος, ο κάθε άνθρωπος μπορεί να δει με μεγάλη εκπλήξη του την ιδιαίτερη αίσθησι που έχουν τα φυτά για την ανάπτυξή τους, για τη ζωή τους.

Βάλετε ένα σπόρο στο νερό.

Θα δείτε ότι μόλις θα βροχή καλά θα πετάξη μια ριζούλα.

Η ριζούλα αυτή κάνει προς στιγμήν ν' ανασηκωθεί προς τα επάνω. Ξαφνικά όμως τη θέλω-πομε να γυρίξη προς τα κάτω και ν' ανασηκωθεί κάτω.

Ζητά το χώμα, τη γη!

Πράγματι ο σπόρος θα γυρί-ψη να μη μέσα στη γη, να ρι-ξή τις ρίζες του βαθιά για να στερεώση και άφου στερεώση έ-κει ν' αρχίσουν ν' αναπτύσσεται προς τα επάνω.

Άλλες βρα-δυές, σαν κι αυτή με το φεγ-γάρι, η άγία η ξεχειλίζει μέσα της σαν ένας ύμνος στην ωμορ-φία της ζωής, κάθε της μόριο εκσπύσσεται στις φλέβες της και την έκανε ν' ανατριχιάξη από άγνωστες έπιθυμίες κι άνέκ-φραστες πόθους. Όμως άπό-ψε, ένα μούδινα παρέρυε τον νεανικό της κορμό, μια άνέπι-στη άπέλπισια της έφανε Ξα-κλάμα, έναν λυγμό στο λαμό-και σ' α ν' ήθελε να ξερονήσθ, να δαγκώσει τα χέρια της.

Όλα είχαν τελειώσει — όλα, ακόμα κι αυτά τα δνείρα. Έ-πρεπε να ύποταξη στο μο-ραίο, να συρθεί σαν σφάγιο στον τόπο της σφαγής και να χαμογέλαη για να μη φανερώ-ση την πληγή που έσταξε αίμα μέσα της. Πως θα μπορούσε πο-τε ν' άρνησθ να σάση τον πα-τέρα της άφ' την καταστροφή, να ιδή τους δικούς της δυστυ-χμένους, τη μητέρα της συντρι-μένη; Ναί, έπρεπε να θυσιασθ ή για να τους σώση, να δεχθ να γίνη γυναίκα του Γεωργίου Βα-λέρη, του τραπέζιτη, που πα-ρουσίαστικη την τελευταία στιγμή να συγκρατήση τον πα-τέρα της άφ' τον γκρεμό.

Ο Γεώργιος Βαλέρης είχε γνωρίσει την Παυλίνα ένα βρά-δυ στη Γλυφάδα κι' η άνωριμία της — τον είχε ξετρολλάνει, παρ' όλον που εκείνος ήταν σα-ράντα πέντε ετών κι' η Παυ-λίνα δεν είχε ακόμα κλεισει τα είκοσι της χρόνια. Κι' από τη βραδυά που την έγνωρισε δεν έπαψε να την παρακολουδύ, χω-ρίς να φανερώνη την αγάπη που έφούντοε μέσα στην καρ-διά του. Έζητησε πληροφορίες για την ίδια, για την οικογέ-νη της, για τις δουλειές του πατέρα της, κι' είχε στρώσει στην καταλόγη στυγνή ν' αζητήση να την κάνει γυναίκα του, βέ-βαιος πως δεν θα το άρνείωταν.

Η Παυλίνα έκείνο το πρωί είχε δεχθ να γίνη γυναίκα του μπροστά στην άπόνυσση του πα-τέρα της, στη θλιμμένη ματιά της μητέρας της, που με τη σι-ωπή της και μόνο της έλεγε πολ-λύ περισσότερα. Κι' όταν κα-τόρθωσε να μείνη μόνη μέσα στο δωμάτιό της, άφησε τα δά-κρυα να κυλίσουν έλευθερα κι' έκλαψε τον χαμένο έρωτά της. Μπροστά στο μικρό γραφείο της καθισμένη έγραφε το άπο-χαιρετιστήριό γραμματά 'έκει-νον που είχε σλαβώσει την καρ-διά της κι' είχε άμειώσει ολόκληρο τον εαυτό της. Δεν θα τον εναθέλεπε πιά! Κι' αισθάν-θηκε την καρδιά της να σκίζε-ται σαν με δίκτοπο μαχαίρι.

Και τώρα ξαπλωμένη στην ψάθνη πολυθρόνα του έξοχικού σπιτιού της, με τα χέρια άτωνα κατά μήκος του σώματός της, κυττούσε τους λόφους μακρυνά να λούζονται στο άσημένιο φως του άλόγιμου φεγγαριού.

Ξαφνικά άνατριχίλασε. Άκου-σε το θόρυβο κλαδιών πίσω της κι' άθελά της μισοσηκώθηκε. Στο σπίτι δεν ήταν κανείς εκεί-νη την ώρα κι' η υπέρτερια βέ-βαια δεν θα έφταναν από όπου είχε άκουσθ ο θόρυβος. Γύρισε και κύτταξε κι' άφησε μια τρο-μαγμένη κραυγή. Έκει πίσω άφ' τα δέντρα μια σκία προχώ-ρουμε προφυλακτικά, μια σκία

άγαπου τον ήλιο.

Τα θέλετε, λοιπόν, να γυρί-ζουν και ν' άνοιγουν τα φύλλα τους προς το καυτερό, ζωηρό φως του ήλιου.

Είνε άλλα πάλι που φοβού-νται τον ήλιο και ξαράνουν.

Αυτά τα ίδια άνοιγουν και γί-νονται ωραία και ζωηρά μόλις άσυνέκρη ο ήλιος και πέσουν μέσα στη δροσιά και στη σκία.

Αν θέλωμε να δώσωμε με-γαλύτερη επέκταση στο έντοτικό των φυτών θα δώσωμε άμεί-ωτα πολλά φυτά που κα-ταλαβαίνουν πολύ καλά ότι τα φύλλα τους έργεται να ένοχη-ση ένα έντομο, ένα ζώον.

Τότε θέλετε και κλεινουν ά-πότομα για να σκωτώσουν μέσα στην πίεση τον παρείασκο.

Επίσης υπάρχουν φυτά που

ΜΠΡΑΒΟ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΒΑΣΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Πρωτότυπος Εικονογράφος
Α.Λ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Παρίσι)

δμως γνώριμη, άγαπημένη σκιά. Μ' ένα τμήμα βρέθηκε όρθη, κατάχλωμη. Κι' έπειτα όρμησε σε κείνη τη σκία με λαχτάρα κι' έπεσε σαν λυπομισμένη στην άγκαλιά που άνοιγόταν να την δεχθ.

— Πέτρο, Πέτρο μου, έμοιρου-μούσε κι' έκραυγε το κεφάλι της στον όίμο του.

Κι' άπότομα, σαν να θυμήθη-κε, τον έστρωσε άσπιδά κι' άπο-μακρόνθηκε δύο βήματα.

— Ά, όχι! έπλε κι' έκραυγε το πρόσωπο στα χέρια της.

— Έλας το γράμμα σου, εί-πε ο Πέτρος, έλας το σκληρό

γράμμα σου κι' ήρθα να μάθω άφ' το ίδιο σου το στόμα άν αυτά που γράφεις είναι άληθι-να. Ο τόνος της φωνής του είχε κάτι το σκληρό μέσα στην τυ-ροφάρα του, κάτι το άπέλπισμέ-νο μέσα στη σκληρότητα του.

Η Παυλίνα έχωμώισε το κε-φάλι κι' έμεινε σιωπηλή. Ο Πέ-τρος την έπληρώσε κι' έπηρεε τα χέρια της από τα δικά του. Άντι-κρισε τα δάκρυά της με τα δικά του. Ένοιωσε κάτι να σπάη μέσα του.

— Δεν μπορείς να παντρευθής μ' αυτόν τον άνθρωπο, έπλε ψι-θυριστά, δεν πρέπει να παντρευ-θής έσ' αυτόν τον άνθρωπο. Δεν θες σ' άφήσω, θα έξωρσες σ' όλη σου τη ζωή δυστυχισμένη και δεν έχεις το δικαίωμα να πετά-ξεις τα νειάτα σου έτσι άσότηχα-στα.

— Δεν ξέρεις, Πέτρο, δεν μπο-ρείς να ξέρης.

— Τι να ξέρω; Πως έλασες μια τέτοια άπόφασι; Κι' έμένα που μ' άφήνεις; Έγώ δεν λο-γαριάζομαι καθόλου. Έτσι τα σβύνεις όλα μονομιάς, χωρίς καμμία δικαιολογία; Και μου λες να σε ξεχάσω, να πάψω να σε σκέπτομαι, να πάψω να σ' ά-γαπά;

— Πέτρο, μη με πληγώνεις πε-ρισσότερο με τα λόγια σου. Πί-στεψέ με ότι...

— Δεν θέλω να πιστέψω τίπο-τα. Έκείνο που ξέρω είνε ότι σ' άγαπάω κι' ότι δεν μπορείς ν' ά-νήκης σ' άλλον.

— Πέτρο, σε παρακαλώ...

— Εσύ ίσως να μην καταλα-βαίνεις τί άναστάσκει μούφερε αυτό το γράμμα σου — δεν φαν-τάσθηκες την πληγή που άνοι-γες στην ψυχή μου — το συγ-κλονισμό που θα έπαθαινα. Ά-κόμα χτές, σφιχτά στην άγκα-λιά μου, μου άρκιόδουνα πως κι' άγαπούσες, πως δεν μπορού-σες να ζήσης χωρίς έμένα. Ά-κόμα έχω το άρωμα των φυλών σου στα χείλη μου, την άντρι-χία που κορμιού σου στο άντρι-μου — και σήμερα μου ζητάς να λησμονήσω, — να φύγω, — να ξε-χάσω; Πως ζητάς ένα τέτοιο πράγμα; Σ' έρωτα, πως μου το ζητάς; Γιατί;

— Άχ, γιατί! Θέλεις λοιπόν να μάθης; Θέλεις να μου σπα-ράξεις την καρδιά; Δεν φτάνει λοιπόν το σιωπηλό μου μαρτύ-

Εκλεκτοί στίχοι ΠΑΘΟΣ

Την άνοιξη τη χάσαμε, το καλοκαίρι πάει άδκα οι φάλογες σκόρπισαν και στάχτι έχουν γενή' το γκριζο το φθινόπωρο την πόρτα μας κτυπάει.

Άσπρα μαλλιά κερδίσανε, στεφάνι στους κροτάφους' προσέμεινε και τίποτα δεν ήταν να φανή' κι' όλα τα ρόδα, που άνθισαν, τα δρέψανε για τάφους.

Κι' ώστόσο μέσ σ' απόδρομο μάς έφτασε το πάθος' διάλεξε αυτή την ύστερη την ώρα για νάρη' κι' είδαμε την προτερνή ζωή μας ένα λάθος.

Και τώρα, που στην νύκτα του μάς καρτερεί ο χειμώνας, γραφτό ήταν τον έρωτα ή καρδιά μας να δεχθί, σά μύρο μιας όπου άνθισε στους πάγους άνεμώνας... (Άνέκδοτο).

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

τη ζωή του είνε μια πράξις πρόστυχη.

Η Παυλίνα τον κύτταξε σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά. Μια κρύα διατρέξε το κορμί της, που την έπαγανε ως τα κατάσθα του είναι της. Αυτός λοιπόν ήταν ο άνθρωπος που ά-γαπούσε, στον όποιον είχε άφε-ρώσει όλα της τα παρνετικά ό-νειρα. Τα λόγια του ήταν πιά πικρή άποκαλύψις. Άποτραθή-χτικη ακόμα μακρότερα σαν να φοβότανε, σαν να βρισκότανε μπροστά σ' έναν ξένο. Κι' εκεί-νος σαν να καταλάβαινε τί γι-νόταν μέσα στην ψυχή της προ-σπάθησε να μαλακώση την έ-νοιαν των λόγων του.

— Με συγχώρες, Παυλίνα, εί-πε προσπαθώντας να γλυκύνη τη φωνή του. Η άπελπισία με κάνει να μην ξέρω τί λέω. Κι' όμως...

— Μη λες τίποτ' άλλο, σε πα-ρακαλώ, — φύγε!

— Με διαχώνεις;

— Όχι, — μ' ας λίγο θα έλ-θουν οι άλλοι και δεν θα έπρεπε να μ' άδου έδώ.

— Κι' υποκύπτεις έτσι χωρίς να διαμαρτυρηθής;

— Πώς, έμοιρουμούσε, όφελεις να μείνης και να θυσιασθής. Μά έγω, — έγω δεν θα μπορούσα ν' άθελω να βρισκομαι στο ίδιο μέρος και να ξέρω πως είσαι χαμένη για μένα, για πάντα. Θεώγω μακρυνά, — όσο μπορώ πιο μακρυνά, για να προσπαθήσω να σε ξεχάσω. Μά πως μπορώ να σε ξεχάσω; Έκείνο που ξέρω είνε μέ-ρη που θα πάω, όλο μπροστά μου το γλυκό σου πρόσωπο, το παρνετικό σου βλέμμα και θά σ' άγαπά πάντα, γιατί άπόψε έγώ φάνηκα μικρός κι' έσύ με-γάλη. Κι' έκει που θα βρισκου-μαι θα περιμένω με λαχτάρα τη στιγμή που θα μπορέσω να γυ-ρίσω πίσω, — να μπορέσω να σε σπείω στην άγκαλιά μου και να σε μιλώ για τη μεγάλη μου άγάπη. Ο κόσμος έχει τό-σα παρνετικά, τόσες εκπλήξεις, τόσες ιδιοτροπίες! Ποιος ξέρει άν δεν έλθω μια στιγμή, μια στιγμή μόνο, που θα μ' άσείη πάλι ύστερ' από χρόνια για να ξεάναυξησθ ή αγάπη μου και να σκεπτόμστε πως όλος ο κόσμος δεν ήταν παρά ένας κανός έφιάλτης!

Έφώρσε το κατέλλο του, κι' έκανε ένα-δυ βήματα μακρυνά της. Στάθηκε άκίνητος πάλι.

— Θα είσαι πάντα μαζί μου, σίώνια, έπλε, και με μίαν άπο-τομη κίνησι άρχισε να τρέχη μέσα στη νύκτα.

Η Παυλίνα κατάχλωμη, όρ-θη, αισθάνθηκε το σώμα της να παραλύη και δυο δάκρυα έρά-νηκαν στην άκρη των θλιμμένων ματιών της.

Άντιό άγάπη μου, μοιρου-μύρισε, αντίο μοναχική μου ά-γάπη.

Και σπείστικη στο ύψος άφ' την ύγρασία χύμα του κήπου.

ΒΑΣΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

— Ναί, έμοιρουμούσε ο Πέτρος, όφελεις να μείνης.

— Πέτρο, μη με πληγώνεις πε-ρισσότερο με τα λόγια σου. Πί-στεψέ με ότι...

— Δεν θέλω να πιστέψω τίπο-τα. Έκείνο που ξέρω είνε ότι σ' άγαπάω κι' ότι δεν μπορείς ν' ά-νήκης σ' άλλον.

— Πέτρο, σε παρακαλώ...

— Εσύ ίσως να μην καταλα-βαίνεις τί άναστάσκει μούφερε αυτό το γράμμα σου — δεν φαν-τάσθηκες την πληγή που άνοι-γες στην ψυχή μου — το συγ-κλονισμό που θα έπαθαινα. Ά-κόμα χτές, σφιχτά στην άγκα-λιά μου, μου άρκιόδουνα πως κι' άγαπούσες, πως δεν μπορού-σες να ζήσης χωρίς έμένα. Ά-κόμα έχω το άρωμα των φυλών σου στα χείλη μου, την άντρι-χία που κορμιού σου στο άντρι-μου — και σήμερα μου ζητάς να λησμονήσω, — να φύγω, — να ξε-χάσω; Πως ζητάς ένα τέτοιο πράγμα; Σ' έρωτα, πως μου το ζητάς; Γιατί;

— Άχ, γιατί! Θέλεις λοιπόν να μάθης; Θέλεις να μου σπα-ράξεις την καρδιά; Δεν φτάνει λοιπόν το σιωπηλό μου μαρτύ-

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

— Έπήγαμε με τον άνδρα μου στον ύπνωτισμό και του εί-παν πως είνε φτιαγμένος... για να διοική!

ΚΙΝΕΖΟΠΟΥΛΕΣ Α ΛΑ ΕΥΡΩΠΑΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ

Σοφία ποδαράκια μέσα σε μεταξωτά ευρωπαϊκά παπουτσάκια

ΔΥΟ μεγάλες φυλές πολεμούν για να κατακτήσει ή μία την άλλη. Η 'Ιαπωνία θέλει να διεκδικήσει στην Κίνα. Η Κίνα θέλει να κρατήσει τον αρχαίο πολιτισμό της με μοντέρνα ευρωπαϊκά ήθη και έθιμα, με αλλαγμένες ιδέες στο κεφάλι, με νέες αμφιβολίες στο κορμί!

Πόλεμος φυλετικός, πόλεμος εμφύλιος. 'Επικράτουν έμπορική, θρησκευτική και ιδεολογική!

Κι' ενώ τα κανόνια ηχούν έξω από τη Σαγκάη, ενώ οι δέιδες σπάζουν και γίνονται χίλια κομμάτια μέσα στους δρόμους της Σαγκάης, η Κινεζοπούλα χαριτωμένη, μοντέρνα, πεταχτή, ώραια, προχωρεί από το χρυσωμένο της κλουβί στους δρόμους.

Έξη ή όρα το απόγευμα!

Είπε ή όρα ξέδου στη Σαγκάη. Είπε ή όρα που μπορεί ν' απολαύσει κανείς

Μοντέρνα Κινεζοπούλα μ' ένα ευρωπαϊκό φουτανάκι, όλο χάρη και ωμορφιά ανατολίτικη

νιστές πάνω σε ψηλά τακουνάκια, με μαλλιά χτενισμένα αλά μπρεμπέ.

Κινέζοι νέοι ντυμένοι επιδεικνύουν με αμερικανικά κοστούμια: φαρδιά πανταλόνια, ψαθάρια γιρτά πάνω στ' αυτί, πορτο στο στόμα.

Καί, θύροντ, Κρύστερ, περνούν διαρκώς κι ανάμεσα τους τα γρήγορα «πούς-πούς».

Κόσμος πόλεις, κόσμος ποικίλος, κόσμος διεθνής, κόσμος έκφυλος, κόσμος διεθρομμένος.

Είς μάκρος των πεδωρομίων της όδου Νανκίν υπάρχουν φαρμακεία, έστιατόρια

Ένα πλήθος πολύ περίεργο σε μορφή και σε κινήσεις, που αποπνέει διάφορα αρώματα εξοκλούει να πηγαίνει έρχεται.

Καί, βλέπεις τις Κινεζοπούλες να συγκαλείνουν τα ματάκια τους μ' ένα χαμόγελο και θέλεις τους Κινέζους, κάτι Κινέζους τυλιγμένους σε λευκές χλαμίδες, που τις άνασγκώνει ο άνεμος, με δυο παπουτσάκια μεταξωτά σαν παντούφλες.

Γυναίκες με φαρδιά πανταλόνια, με μικρές καζάκες ελαφρές, με μαλλιά χτενισμένα στη μέση, δόξαυρα, γυαλιστερά.

Στις πολυκατοικίες από πέντε - έξη μαγαζιά ευρωπαϊκά, ανάμεσα σε κινέζικα, με θιρίνες γεμάτες από μεταξωτά, από κιμονό στολισμένα με δράκους, από πυτζάμες πολύχρωμες.

Όσο βραδιάζει, τόσο η κίνηση στην κινεζική μεγαλούπολη γίνεται πιο ζωηρή, πιο έντονη, πιο χαώδης, πιο επικίνδυνη, για τον λευκό.

Ευρωπαίοι ντυμένοι ολόλευκοι, με κάσκες τροπικές.

Γυναίκες λευκές, ξανθές, δίχως κάλτσες και με δυο μάτια ήδονικά, δοθουλωτά, δόξαυρα από τον ήλιο του ρίμμελ.

Κινεζοπούλες κου-

Ένα φορεματάκι για το σπίτι

Στις πολυκατοικίες από πέντε - έξη πατώματα, οι οποίες χρησιμεύουν για μαγαζιά, για θέατρα, για κινηματογράφους, για καφε-νεία, ή ζωή αρχίζει.

Το πλήθος αποτελείται ως επί το πλείστον από γυναίκες.

Έδώ, λοιπόν, μπορεί να διακρίνει κανείς τις μοντέρνες Κινεζοπούλες, τις κοπέλλες της Σαγκάης.

Κοπέλλες όμοιες, γοητευτικές, κοινότητες, κυκλοφορούν μέσα στις διάφορες αίθουσες, τους διαδρόμους, τα καφενεία, τα μπαρ και συζητούν, μιλούν, πίνουν τα ούισκου τους αντί να πίνουν τσάι.

Φορούν φορέματα αμερικανικά, με ζακέττα και φούστα που φτάνει μέχρι το γόνατο και μόλις σκεπάζει ψηλά τη γάμπα.

Τα προσώπια τους ροδολα από την κρέμα και την ποδύρα.

Περπατούν λυγιστές πάνω στα ψηλά τακουνάκια, όπως οι ευρωπαίες ή προχωρούν με μικρά - μικρά έπιματάκια πάνω σε μεταξωτές παντούφλες δίχως τακούνια.

Τα μάτια τους είναι κοφτά, αμυγδαλωτά, σαν σαΐτες.

Μαλλιά μαύρα γυαλιστερά, κομμένα μπροστά, ίσια στο μέτωπο, ίσια κι' από πίσω.

Μερικές συνοδεύονται από γρήες με μακρεια πανταλόνια.

Πολλές κοπίζουν παθητικά με μακρείες πίπες μωροδάστα ταγάρια, μισοκλείνοντας τα μάτια με ρεμβασμό ήδονικό.

Είπε κορίτσια του λαού, κορίτσια του γλεντιού, κορίτσια του πάθους και του έρωτα.

Το αρμονικό κουδούνισμά τους ακούγεται σαν τιτίδισμα πουλιών μέσα στην αίθουσα.

Γλώσσα κινεζική, γλώσσα γεμάτη από φωνήεντα, γλώσσα όλο δονήσεις, γλώσσα μουσική, μεθυστική, ιδίως όταν μιλιέται από γυναίκες.

Τα φωνήεντα άναπνουν γλυκά και αφήνουν ήχο που φεύγει στον αέρα.

Είπε τα έλευθερα κορίτσια που τη νύχτα πάνε και χορεύουν στους δημόσιους χορούς και στις ιδιαιτερές αίθουσες της όδου Μπάμπλιν Ούέιλ.

Μερικές πάνε μονάχα.

Άλλες συνορφεύονται από τη μαμά με τα πανταλόνια της.

Κάνουν τις χορευτιούλες και πληρώνονται προς πηνίνα λεπτά το χορό με τους διάφορους Κινέζους, οι οποίοι έρχονται στα χοροδιδασκαλεία να πάρουν την ώρα τους και να διασκεδάσουν.

Πολλές πάλι μιμούνται την Γκρέτα Γκάρμπο. Είπε εκείνες που έβρουν από κινηματογράφους.

Τα κορίτσια των καλών οικογενειών, οι κόρες των κυρίων και μεγιστάνων της Κίνας, των υψηλών μαγδανών, πηγαίνουν με τους γονείς τους τα βράδια στα κυνοδρόμια να παίξουν στις κούρσες των σκύλων.

Πηγαίνουν με πολυτελή αυτοκίνητα. Κινούνται με εύλογια και έινε ψηλές, λιγνές, σαν στέκες, σωστές άριστοκράτισσες.

Έχουν μικρά κεφαλάκια φρεσκοχτενισμένα από κουρέα, φορούν γιακάδες λευκούς και ψηλάους.

Κάτω από το δυνατό φως των ηλεκτρικών οι Κινεζοπούλες άριστοκράτισσες κρατούν στο χέρι τους δεσμίδες χαρτονομίσματα. Τρέχουν στα παραθυράκια και αγοράζουν δελτία στοίχημα.

Είπε οι πιο μανιώδεις πίκτριες. Εισπράττουν τα κέρδη με μεγάλη αφοσίωση σφιγγοντας ανάμεσα στα δόντια τους μία μακρουλή πένα, ενώ μετρούν τα χρήματα που έχουν κερδίσει.

Είπε και κείνες που πηγαίνουν στις νυχτερινές πισίνες για λουτρό. Περπατούν κοινότητες μέσα στ' αμερικανικά σφιχτοπλωμένα έπινα τους κοστούμια μπάνιου, τριγυρίζουν στις δεξαμενές, κάθονται με το ένα πόδι πάνω στ' άλλο, θάζουν κόκκινο στα χείλη, κάνουν έπιδειξι γυμνού και ρίχνουν ματιάς τριγύρω στους περαστικούς ή και σε κείνους που σταματούν να τις απολαύσουν.

Κορίτσια μοντέρνα, κορίτσια της Κίνας. Κορίτσια που μοιάζουν Ευρωπαίες στην εμφάνιση ενώ είνε Κινέζες στην ψυχή.

Μοιάζουν με κοπέλλες από πορσελάνο. Μοιάζουν με ώραια λουλουδία έξωτικά, έτοιμα να μεθύσουν με το άρωμά τους κάθε ευρωπαϊκή ψυχή.

Καί γυρίζουν έλευθερες στους δρόμους, στα μπαρ, στα καμπαρέ, στα καφενεία, δίχως καμμία προκατάληψη, δίχως να τους βαραίνουν τα παλαιά τους έθιμα.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

ΚΙΝΑ ΙΑΠΩΝΙΑ

ΜΕΣΑ σ' ένα στενο δρομάκι της Γιοκοχάμας, ο κύλαρας ό Νά-Τι-Σού, περπατούσε γρήγορα - γρήγορα μέσα στις παντούφλες του, για να προφτάσει να πάει κάτι που του έβωσε ή κυρά του, ή άρχόντισσα Λίου-Λίου.

Βαστούσε στο χέρι του σφιχτά, μέσα στην τσέπη του θαθεία, ένα χρωματιστό χαρτί.

Ήταν ένα μωροδάτο γραμματάκι που το δώσε ή Λίου-Λίου για να πάει στον άξιωματικό Φαμουρίτα. Ένα λεβεντόπαδο της αυτοκρατορικής φρουράς, που έβρυνε από το Τόκιο να παρακάμει μαζί με τα στρατεύματα που θα έβρυναν την έπομένη για την Κίνα.

Δέν ήταν στο σπίτι του ό Φαμουρίτα.

Περαιστικός από τη Γιοκοχάμα ένοίκιασε ένα διαμέριο να περάσει δυο βραδείες στο έξω-χικό σπίτι της Ντροπαλής Μιμόζας.

Ποιά ήταν ή Ντροπαλή Μιμόζα; Αυτό δέν τό ήξερε όταν πρωτοπέρασε τό κατώφλι της πόρτας της έξυλης έπαυλας ό Φαμουρίτα.

Ένας μεσίτης τόν πήγε μόλις κατέβηκε από το τραίνο, άκούμπησε τη θαλίττα του, έπλήρωσε τό νοίκι για δυο βραδείες σε μία όπρητρια κι' έβρυνε τρεχάτος να έρθη την άγαπημένη του Λίου-Λίου.

Είχαν γνωρισθί τό περασμένο καλοκαίρι σε μία δεξίωσι που είχε δώσει ό Υπουργός των Στρατιωτικών στο Τόκιο.

Κόρη μεγάλου άρχοντα ή Λίου-Λίου, έλαμπε μέσα στην ωμορφιά της.

Ήταν από τα κορίτσια εκείνα που σπάνια βρίσκονται να συγκεντρώνουν τόσες πολλές χάρες: Όμορφιά, κομψότητα, πλούτο, έξυπνάδα, μόρφωση, τρόπος.

Άλλά και ό Φαμουρίτα δέν ύστερούσε σε δύναμη και ωμορφιά.

Δέν ήταν πλούσιος, άλλ' αυτό δέν έσήμαινε τίποτα.

Είχε την εύνοια της Άόλης και έβωρείτο ως ό καλύτερος άξιωματικός της φρουράς.

Τώρα νικάτ' πήγαινε στο μέτωπο!

Τόν είχαν στείλει στο Γενικό Έπιτελείο των Έπιχειρήσεων να δώσει τη γνώμη του, που ήταν τόσο σημαντική και θαυστοχάστη.

Ό Φαμουρίτα αγάπησε τη Λίου-Λίου. Άλλά και ή Λίου-Λίου δέν ύστερούσε στο αίσθημά της.

Οι δυο νέοι αγάπηθηκαν τόσο πολύ κι' αποφάσισαν να έζησουν την άδεια από τους γονείς τους να παντρευτούν.

Καί πράγματι, ό πατέρας της Λίου-Λίου δέν έβρε καμμία αντίρρηση, άλλ' ούτε και οι γονείς του Φαμουρίτα έφεραν έπιμόδια.

Υπήρχε όμως ένα μικρό ζητήμα τάκι που έμπόδιζε τό γάμο τους: μία προαγωγή.

Καί την περίμενε άνυπόμονα, αυτή την προαγωγή ό Φαμουρίτα γιατί δίχως αυτήν δέν έπιτρέπεται να παντρευτεί.

Έθελόντουσαν συχνά, λοιπόν, οι δυο άρραβωνιασμένοι τότε στο Τόκιο όταν έρχόταν ή Λίου-Λίου με τόν πατέρα της.

Στη Γιοκοχάμα όταν ό Φαμουρίτα έπαιρνε τό Σαββατοκύριακο μία άδεια κι' έρχότανε να περάσει μαζί της μία ώραία ημέρα.

Αυστυχώς τό σπίτι που συνήθιζε να πηγαίνει όταν έρχόταν στη Γιοκοχάμα ό Φαμουρίτα, χάλασε, γιατί στ' άναμεταξύ πέθανε και ή γρηά σπιτονοικοκυρά του.

Κι' έτσι την ημέρα εκείνη άφησε τόν όδηγό και μεσίτη να τόν πάει στην έξοχική έπαυλή της Ντροπαλής Μιμόζας.

Από τη θία του να τρέξει να έρθη την άγαπημένη του ό Φαμουρίτα, δέν είδε τίποτα, ούτε την ύπρητρια άόχια που σπιτύει που τόν ύποδεχθηκε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

Ερώναζε ένα παλιό και σε ένα τέταρτο ό Φαμουρίτα κατέβαινε στο σπίτι της Λίου-Λίου. Αί άρραβωνιασμένοι έπιασαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Ή Λίου-Λίου έκλαιγε από τη χαρά της. Ό Φαμουρίτα σκούπιζε τα δάκρυα με τα φιλιά του.

Κι' όταν συνήλθαν από τη μεγάλη συγκίνησι της συναντήσεώς τους, ό Φαμουρίτα της είπε πως έπειτα από δυο ημέρες θα έβρυνε για την Κίνα. Καί ότι τελείωςον πιά τήν Κίνα.

Όταν θα έπέρταρε από την Κίνα θα παντρευόντουσαν άμέσως, γιατί ή προαγωγή του θα έβγινε τό μόλις θα έφτανε στο Γενικό Έπιτελείο της Στρατιάς.

Είπαν κι' άλλα πολλά. Πολλά λόγια αγάπης. Πολλά λόγια μελλοντικής εύτυχίας. Πολλά λόγια χαράς.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κορίτσια μοντέρνα, κορίτσια της Κίνας. Κορίτσια που μοιάζουν Ευρωπαίες στην εμφάνιση ενώ είνε Κινέζες στην ψυχή.

Μοιάζουν με κοπέλλες από πορσελάνο. Μοιάζουν με ώραια λουλουδία έξωτικά, έτοιμα να μεθύσουν με το άρωμά τους κάθε ευρωπαϊκή ψυχή.

Καί γυρίζουν έλευθερες στους δρόμους, στα μπαρ, στα καμπαρέ, στα καφε-νεία, δίχως καμμία προκατάληψη, δίχως να τους βαραίνουν τα παλαιά τους έθιμα.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

ΤΟ ΧΑΡΑΚΙΡΙ, ΚΑΤΑΦΥΓΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΙΑΠΩΝΟΣ

Ο πρίγκιπ Σιοιμπού, άδελφός του Αυτοκράτορος της 'Ιαπωνίας και ή σύζυγός του πριγκίπισσα Σιοιμπού

τους.

Όλο εκείνο τό απόγευμα τό πέρασαν εύτυχισμένοι οι δυο νέοι.

Έμειναν οι δυο άργά πολύ άργά μέχρις ότου να χαθή τό φεγγάρι από τόν ουρανό και να κρυφτεί πίσω από τό δάσος τις κερασιές.

Αύριο θάρδω κατά τό μεσημέρι, άγαπημένη μου να σε ξαναδω.

Θά μετρώ τις ώρες, τις στιγμές να σε ξαναδω.

Καί γεμάτος από χαρά, εύτυχία και αγάπη, ό Φαμουρίτα έπέστρεψε στην άητροπαλή Μιμόζα.

Τό μυαλό του ήταν γεμάτο από τη γλυκεία θύμισι μιας έρωτικής βραδείας, ή ψυχή του ήταν πλημμυρισμένη από τα άρώματα του κήπου.

Δέν είνε δυνατόν να θυμηθί ό Φαμουρίτα, ούτε μπορεί να καταλάβη ακόμα πως όταν άνοιξε την πόρτα τού διαμετίου του, βρέθηκε μπροστά του ή θεά της ωμορφιάς, τό δροσερό εκείνο μωρομένο

ή έπαυλας ήταν έρημη, σιωπηλή και ούτε ψήθος δέν άκούγονταν μέσα στη γλυκεία άρωματισμένη εκείνη νύχτα.

Ή άτιμόσφοιρα ήταν θαρεία από τις γλυκειές μουρουδιές τού κήπου.

Στάθηκε μία στιγμή, έκοψε, έκανε ένα λουλουδί που ξεχώριζε μέσα στο σκοτάδι.

Τώφερε κοντά στα χείλη του κι' ένοιωσε θαθεία τό άρωμά του.

Έπειτα έβριξε μία ματιά τριγύρω του.

Είνα μικρό φωτάκι έβγαίνει από κάποιο παράθυρο.

Θυμήθηκε ότι ήταν τό δεύτερο, θεσία προς τόν κήπο τό παράθυρό του.

Πλησίασε την πόρτα. Ήταν μισάνοιχτη. Έ-

ξω από την έπαυλή της «Αντίμας Λε-ρουαί».

Έμεινε μερικές στιγμές άναποφασιστός, έπειτα χτύπησε την πόρτα.

Μια ώραία ψηλή σιλουέττα τυλιγμένη μέσα σ' ένα πολύχρωμο κιμονό τού άνοίξε.

Τιόν ζήτης;

Τόν «ακουράζω» Φαμουρίτα!

Τι τόν θέλεις; έρώτησε και σούρωσε τό φρόδι της.

Νά, τού δώσα αυτό τό γραμματόσι τήν άγαπημένη του!

Πως;

Καί τά μάτια της

(Ή συνέχεια στην 23ην σελίδα).

ή έπαυλας ήταν έρημη, σιωπηλή και ούτε ψήθος δέν άκούγονταν μέσα στη γλυκεία άρωματισμένη εκείνη νύχτα.

Ή άτιμόσφοιρα ήταν θαρεία από τις γλυκειές μουρουδιές τού κήπου.

Στάθηκε μία στιγμή, έκοψε, έκανε ένα λουλουδί που ξεχώριζε μέσα στο σκοτάδι.

Τώφερε κοντά στα χείλη του κι' ένοιωσε θαθεία τό άρωμά του.

Έπειτα έβριξε μία ματιά τριγύρω του.

Είνα μικρό φωτάκι έβγαίνει από κάποιο παράθυρο.

Θυμήθηκε ότι ήταν τό δεύτερο, θεσία προς τόν κήπο τό παράθυρό του.

Πλησίασε την πόρτα. Ήταν μισάνοιχτη. Έ-

ξω από την έπαυλή της «Αντίμας Λε-ρουαί».

Έμεινε μερικές στιγμές άναποφασιστός, έπειτα χτύπησε την πόρτα.

Μια ώραία ψηλή σιλουέττα τυλιγμένη μέσα σ' ένα πολύχρωμο κιμονό τού άνοίξε.

Τιόν ζήτης;

Τόν «ακουράζω» Φαμουρίτα!

Τι τόν θέλεις; έρώτησε και σούρωσε τό φρόδι της.

Νά, τού δώσα αυτό τό γραμματόσι τήν άγαπημένη του!

Πως;

Καί τά μάτια της

(Ή συνέχεια στην 23ην σελίδα).

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

Κάθε γυναίκα είνε έλευθερη να δράσει όπως αυτή θέρει.

Κονένας κινδύνος δεν υπάρχει να παρεξηγηθεί.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γάμοι άγνυροί... Γάμοι ραβίου.

Όπως ξέρομε, υπάρχει μία συνήθεια, τ' ανθρώπινα να γιορτάζουν τα 25 συζυγικά τους χρόνια καίγοντας άγνυροί γάμους, τα 50 χρόνια όποτε λέγονται χρυσά γάμοι και στα 60 χρόνια αδαμάντινο γάμοι.

Σ' ένα μικρό χωριό της Βρετανίας το ζεύγος Ρέδερσον, ό ένας 95 ετών και ό άλλος 90, έγιώρτασαν τα 70 χρόνια της συζυγικής τους ζωής κι' έδεχθήσαν τα επίσημα συγχαρητήρια, όχι μόνον των φίλων αλλά και των άρχων του τόπου.

Η περίπτωση είναι τόσο σπάνια που δεν ήξεραν πώς να όνομάσουν τους γάμους αυτούς, έτσι όπως έλεγαν τους άλλους, αργυρούς, χρυσούς και αδαμάντινους.

Τέλος ό δάσκαλος του χωριού έδωσε την κατάσταση και τους όνόμασε Γάμους... ραβίου!

Οι χήνες έσωσαν τον Καπιτώλιον.

Μιά μέρα ό Κλεμανσώ, ότε πρόεδρος της Κυβερνήσεως, έσβένναξε μ' ένα φίλο του, ό οποίος του έλεγε:

— Αι φίλε μου! Ό ύπουργός των Οικονομικών που έχεις ένω είναι δόλιος άσέτος.

— Σύμφωνοι, αλλά τό καπιτώλιον δεν τό έσωσαν οι άσέτοι.

Σκυλιά όπο νενιά

Ξέρομε μέχρι σήμερα ότι υπάρχουν θηλυάκια ενυενείας για τους άνθρώπους μόνον.

Έν τούτοις, κάποια ειδική έφημερίς που διαπραγματεύεται για ζωα, μάς πληροφορεί ότι στη Γαλλία υπάρχει ένα ειδικό αρχείο για τα σκυλιά.

Εκεί μέσα σ' αυτά τα θηλυάκια αναγράφονται οι ήμερομηνίες έρώτων των διαφόρων σκυλιών, όπως και οι διάφοροι γεννήσεις των.

Όύτως ώστε σήμερα ένας φιλόσκυλος άν θέληση ν' αγοράσει ένα σκυλί μπορεί εύκολώτα να έβρει τη γενεαλογία του και να είναι ήσυχος να μη τον γελώσουν.

Ό υπ' αριθμόν 1

Τώρα τελευταία στην 'Αμερική ή φράση «υπ' αριθ. 1» έχει κατακτηθεί ένα είδητο.

Και τους άκουσ ό λένε:

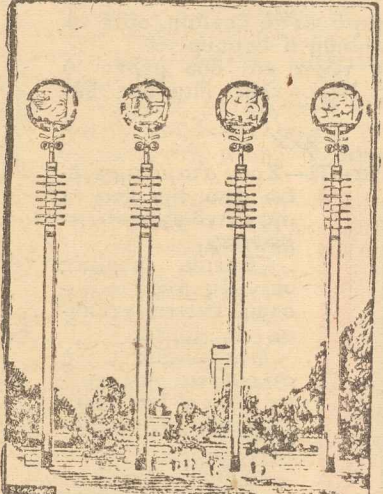
Υπ' άρ. 1 κίνδυνο, ή Υπ' άρ. 1 ανεργία, ή Υπ' άρ. 1 άεροπόρος.

Ό 'Ανδρέας Κόσσελοξ γνωστός διευθυντής όρχηστρας πιάσ άγόρας ένα άεροπλάνο και δήλυνσε σε 175 ώρες 200.000 χιλιόμετρα.

Τότε ή άερολόχη του άπένειμε ένα κύπελλον και τον ώνόμασε.

Υπ' άρ. 1 άεροταξιδιώτη πιαστένισται!

Η θύρα 'Ομονοίας

Επομένως, αν λογαριάσουμε την αξία των άνω ειδών χοντρώς, όπως πουλιούνται στα διάφορα μαγαζιά και φαρμακεία, θα δούμε ότι ό άνθρωπος στην πραγματικότητα δεν κοστίζει παρά... μανάκι κανένα έκαστοστάρικο τό πολύ!...

Η καλύτερη τιμωρία

Τελικάτως στο Ουέκφιλντ της Μασαχουσέτης ένας άμαξας έμηνυθη, διότι κακομεταχειρίστηκε τό θωρόν του.

Ό δικαστής όρνήθη σε δύσκολη θέση. Δεν ήξερε τί πουνά να επιβάλει στον άμαξά, για να μην τό ξανακάνει.

Τέλος, έπειτα από μια στιγμή σκέψης, τον κατέδικασε να κοιμηθή δύο νύχτες μέσα στο σταθμό ενώ τό άλογο να δόσκη στο λειβάδι.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στην πρωτεύουσα του Μεξικού δύο υπαλλήνες ενός θεάτρου θαρριέται τασάκθηκαν, γιατί και οι δύο τους άγοπούσαν τον ίδιο άνδρα και άπεφάσαν να μονομαχήσουν κατά την μεξικανική έθνική παράδοση, κατά την όποιαν τα ζητήματα τούτου είδους λύνονται μ' αυτό τον τρόπο. Την άσχημη λοιπόν έννοιαν μαρτύρουν, οι δύο νέες άντιμετωπίζοντας ή μία την άλλη με τό έγγχευιδιο στο χέρι. Εύτυχώς ή ταχεία δλως έπέμβαση της άυτονομικής έθεσε τέλος σ' αυτή την συνάντηση.

Προσέχετε! Τα μαλλιά σας έχουν αξία.

Οι Γερμανοί, οι όποιοι έμαθαν να μη πετούν τίποτα από τό στίπι τους και να τό εκμεταλλεύονται ή να τό πουλούν, τώρα τελευταία όταν πάνε στο κουρείο να κόψουν τα μαλλιά τους, λένε στο μικρό να τους μαζέψη τα κομμένα μαλλιά σ' ένα χαρτί.

Γιατί:

Απλούστατα, διότι υπάρχουν έργοστάσια στη Γερμανία, τα όποια αγοράζουν τα μαλλιά.

Τι τα κάνουν;

Κατασκευάζουν ένα είδος χαλιά!

Η αξία του ανθρώπου

Ό καθηγητής Τζόσον των 'Ηνωμένων Πολιτειών έδωσε μια άκριή κατάταξη της αξίας του άνθρώπινου σώματος.

Όχι έθέσια της αξίας που προσφέρεται στις αγοραπωλησίες των υλισματιών, αλλά της πραγματικής αξίας, θαυσιμότητας επί του περιεχομένου των συστημάτων του κορμιού μας.

Όσο τί περιέχει τό άνθρωπινον σώμα:

65%	δελφίνον
18%	άνθρωποι
10%	υδρογόνον
3%	νίτρον
1.5%	ασθένιον
1%	φύσφορον
0.35%	ποτάσα
0.25%	θείον
0.15%	σάπων
0.15%	χλωρίον
0.05%	μαγνήσιον
0.004%	σίδηρον
0.004%	ιώδιον

Επομένως, αν λογαριάσουμε την αξία των άνω ειδών χοντρώς, όπως πουλιούνται στα διάφορα μαγαζιά και φαρμακεία, θα δούμε ότι ό άνθρωπος στην πραγματικότητα δεν κοστίζει παρά... μανάκι κανένα έκαστοστάρικο τό πολύ!...

Η καλύτερη τιμωρία

Τελικάτως στο Ουέκφιλντ της Μασαχουσέτης ένας άμαξας έμηνυθη, διότι κακομεταχειρίστηκε τό θωρόν του.

Ό δικαστής όρνήθη σε δύσκολη θέση. Δεν ήξερε τί πουνά να επιβάλει στον άμαξά, για να μην τό ξανακάνει.

Τέλος, έπειτα από μια στιγμή σκέψης, τον κατέδικασε να κοιμηθή δύο νύχτες μέσα στο σταθμό ενώ τό άλογο να δόσκη στο λειβάδι.

Ό καθηγητής Γκίντο Χόρν μάλιστα τον φωτογράφησε και όβου ή φωτογραφία του.

Άντί σκύλου... κροκόδειλου.

Όβου τί συνέβη τώρα τελευταία στη χερσόνησο του 'Ακρα-πριού Γιορκ στο Κουήνσλαντ.

Ένας γαιοκτήμων έμνηκε να κοιμηθή μέσα στο σπιτάκι του και λησμόνησε τό σκύλο του δειμένο με μία άλυσίδα σ' ένα δέντρο.

Την έπομένη τό πρωί όταν έξήπνησε και όγνηκε έξω, παρατήρησε ότι ό σκύλος του είχε εξαφανισθή από την άλυσίδα.

Ένας τινάξοντας τερσάσιος κροκόδειλος, ό οποίος κατάντε τό σκύλο και ή άλυσίδα είχε χωθή στο λαϊμό του, ούτως ώστε δεν μπορούσε ν' άποσπασθή.

Άρβουοί και νεγρονότα πάρα πολύ περίεργα.

Ό Χόπτερ Μικς Νέα 'Υόρκ έχει φτιάσει —γιατί είναι ήλεκτρολόγος μηχανικός— τό μεγαλύτερο ραδιόφωνο του κόσμου και τό όποιον έχει έγκαιρα ταχισθεί στο στίπι του.

Έχει 40 λάμπες, έχει πέντε μεγαφώνια και ζυγίζει 350 κιλά.

Αλλοίμονον εις τους γείτοές του.

Τό 1850 σε όλη την Εύρώπη ύπήρχον μόνον 332 χιλιόμετρα σιδηροδρομικών γραμμών.

Σήμερα υπάρχουν στην Εύρώπη 400.000 χιλιόμετρα σιδηρογραμμών.

Έλας λαός μπορεί και τρέχει 220 μέτρα σε 10 δευτερόλεπτα, ήτοι περίπου 80 χιλ. την ώρα.

Έχουν κατασκευασθή ζυγαριές για έπιστημονικές χρήσεις, οι όποιες είναι τόσο πολύ εύερίσθητες, που μπορούν να βρουν τό χιλιστό τό γραμμαρίο.

Κάθε ήμέρα, σε όλο τον κόσμο πίνονται 1.000.000.000 φλυτζάνια καφέ.

Ένας δικηγόρος από τό 'Εδιμβούργο έδωσε ένα στοιχημα να μετρήσει με δυνατή φωνή άπό τό 1 μέχρι τό 250.000.

Τόταν τελείωσε την άριθμησι άπεκοιμήθη.

Από τό 1900 μέχρι σήμερα έχουν δημιουργηθή στην 'Αγγλία 140 νέες ράτσες σκυλιών.

Τό ταχύτερο ψάρι

Ένας ιθυσόλογος στο Σέηλ των 'Ηνωμένων Πολιτειών, έπειτα από μεγάλες και ειδικές μελέτες πιστοποίησε ότι τό ταχύτερο ψάρι είναι ό σαλιμό.

Δύναται να πλεύσει με ταχύτητα 40 χιλιόμετρα την ώρα και με άντοχην να πλέει επί πολλές ώρες συνεχώς.

Η θύρα 'Αλφα

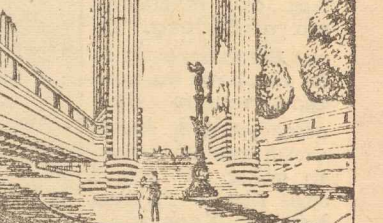
Σε συγγνώμη, κύριε, του έλπε, σε πούν πρέπει να απευθυνώ για να πάσω ένα δομάτιο; —Μπα! κύριε μου, του άπήνησε ό άλλος. Καί φαντάζεσθε ότι θα άποσολήθη κανείς με σάς αυτήν την ώρα!... Μα για σκεφθήτε τό καλά! Ό Ζούλ Γκιράντ παίρνει τό προγεμιά του!...

Το ταχύτερο ψάρι

Ένας ιθυσόλογος στο Σέηλ των 'Ηνωμένων Πολιτειών, έπειτα από μεγάλες και ειδικές μελέτες πιστοποίησε ότι τό ταχύτερο ψάρι είναι ό σαλιμό.

Δύναται να πλεύσει με ταχύτητα 40 χιλιόμετρα την ώρα και με άντοχην να πλέει επί πολλές ώρες συνεχώς.

Η θύρα 'Αλφα

μεταξύ των διαφόρων περιέργων που όβλεπε ό έξνος στο Παρίσι κατά την 'Εκθεσι είναι και οι εισοδοί.

Η μία από την πόρτα 'Αλφα ή όποια είναι κατασκευασμένη έντελώς από εύλο και άποφύλα. Εύτυχώς, αυτά τα οικοδομικά μεγαθήρια φθάνουν άπλώς φωτογραφημένα σε κάρτες, Πούε σοι τί στέλνει; Κάποιος γνωστός με, τον όποιον δεν είχες ποτέ άλληλο-γραφία, ούτε πολλές σχέσεις.

Όταν ήταν έδώ έλεπόσσαν τρεις φορές τον χρόνο και δεν

ΕΥΘΥΜΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΙ ΤΡΑΒΑΜΕ... ΚΑΙ Μ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ!

σοι έγγραφε ποτέ. Έπρεπε να πάω στο Παρίσι, για να λάβω την τιμήν να γνωρίσω τον γραφικό του χαρακτήρα. Δεν κατέβηχ ή σου στείλη ούδέποτε γράμμα με τό ταπεινόν ελληνικόν γραμματόσημον. 'Ηθελε γραμματόσημον εικονίζον τον γαλιτικόν αλέκτορα και σφραγίδα του ταχυδρομείου Παρισιών.

Και τί διατυχικότης, τί οικειότης μέσα σ' αυτά τα έκ Παρισιών γράμματα! Ό έπιστολογράφος σου, ό άπλως γνώριμός σου, σε άποκαλεί «σερί» σε κάθε δύο γραμμές. Σε πληροφορεί πως περιό έχει την ζωή του, σαν να ήσουν τούλαχιστον... τό έτέρον του ήμισυ, κ'όδες, σου γράφει, έπήγαμε στο Καζινό Κέλ σπεκτάκλ, σερί! Κέλ σπεκτάκλ. Σου άναφέρει κατόπιν μίαν έκδρομήν του εις Βερσαλλίας και σου περιγράφει λεπτομερώς τά άνάκτορα των Κασπών καταλήγων με την άφώνησιν: «Κέλ μράκλ, σερί, κέλ μράκλ!». Με τέτοιους γαλιτικές λέξεις και φράσεις είναι διατυπωμένη όλη ή έπιστολή. Αλλοίμονό σου, αν δεν έξηρη γαλιτικά. Πρέπει να μούθη τό ταχύτερον ή να προσάθης ειδικόν γαλλοαγγλίσιν υπάλληλον, για να ένημερώνσαι επί της άλληλογραφίας των γνωστών σου, οι όποιοι έπιμένουν να σε κάνουν κοινωνόν της χαράς και των άπολαύσεων, που δοκιμάζουν αυτοί εις την σύγχρονον Βαβυλώνα.

Ό Κολώμβος άνεκάλυψε μία κοτζάμ 'Αμερική και δεν έγγραφε καθόλου έντυπώσεις. Ένώ ό Ρωμαιο γράφουν άρδρα έπιστολές με ζωφόρους έντυπώσεις

από την γαλλικήν πρωτεύουσαν. Και ποιά είναι τό ιδίον των κατόρθωσις; Άνεκάλεσαν τό Παρίσι. Άς άναφωνήσωμεν και πάλιν: Μεγαλοδύναμε θεέ! Τι τά θέλεις, άδελφοί! Είμαστε όλοι γεννημένοι για δημοσιογράφοι. Ό καθένας θέλει να διατυπώση τίς κρίσεις, σκέψεις και έντυπώσεις του και ζητεί άναγνώστες, να διαδύσουν τά γραφόμενά του. Είς αυτήν την φυλετικήν ιδιότητα όφείλεται ή έπιστολομανία των έπισκεπτών της Διεθνούς 'Εκθεσεως. 'Αν δεν μεταδύσσουν και σε μάς εδώ τά σσα έλέπων είναι σαν να μη τά έλέπων. Δεύτερος λόγος είναι ή μαγία της έπιδείξεως. Με τά γράμματα των είναι σαν να μάς λένε: «Κακομοίρηδες, πόσο σάς λυπούμεθα, που είσθε μακριά από την έκθεσι! 'Εμείς εδώ έλέπομε τόσα και τόσα ώράτια πράγματα...». Άδύνατον να τους πείσως, ότι δεν στενοχωρούμε καθόλου, διότι δεν είμαστε στην έκθεσι, και ότι τό μόνο που μάς στενοχωρεί πολύ είναι τό ό... δεν μάς άφήνουν αυτοί ήσυχους.

Α, μά είναι πολύ ένοχλητικοί αυτοί οι κύριοι Παρισινοί... των δέκα ή είκοσι ήμερών. Επιστρέφουσιν όδες τίς φιλολογικές άναμνήσεις των από τά γαλιτικά μηχανογραμμάτα, που έχουν διατάξει, για να μάς παραστήσουν τον έαυτό τους πιο πολύ έντυχι, διότι έρρισκονται στην πόλι του φωτός. Μας γράφουν ότι μέσα στο στενά δρομάκια των πολλών συνοικιών του Παρισιού ζουν την άτμόσφαιραν των 'Αθηνών, ότι Ουγκώ, ότι Δισκεί, δάδουν την Μονιέρη μαζί με τους μπετί του Μυρζέ, ότι συ-

νααστρέφονται τον γοητευτικόν ύπόκοσμον, που άναφέρεται στα άπώδικα άναγνώσματα... Τό τί προσέουν κι' έμεις, αλλά τό τί τραβώ και ή γαλιτική λογοτεχνία από δάυτους, δεν λέγεται. 'Αλλ' έφ' όσον έρρισκονται στο Παρίσι, όσο και αν είναι μεγάλη ή έξ άποστάσεως έγγραφος ένοχλησις των, πάλι την ύποφέρουν κανείς. 'Ενώ όταν γυριστούν, κλάψτε μας. Τότε είναι που γίνονται άνυπόφοροι. Τά έρρισκουν εδώ όλα μικρά και άνάποδα. Αυτοί εύρίσκονται στην 'Ελλάδα και τό μυαλό των κυκλοφορεί ακόμη στα βουλευτήρια, στα περιπέτρα της έκθεσεως, στους σταθμούς του μετρό. Μάς έλέπουν μικρούς και άσημαντους, σαν να μάς κυτάζουν από την κορυφή του πύργου του 'Αιφέλ. 'Εχουν οι ίδιοι την έντύπωσιν ότι δεν θαδίζουν στο ίδιο μ' έμάς τους άλλους έπίπεδο των πεζοδρομίων, άλλ' ότι αυτοί κινούνται... μερικώς πόντους δι-φωλά. Τό κάθε τί γύρω τους δι-νει άφορμή να συγκρίνουν την ζώην του Παρισιού με την εδώ ζώην και να κατηγορήσουν την δεύτερα.

Μπαίνει ένας από αυτούς τους έπανοκάψοντας έκ Παρισιών στο λεωφορείο. Ό έλεγκτήρας σαλιώνει τά δακτυλά του για να τό κόβη τό εισιτήριον. Γίνεται έξω φρενών:

—Αυτό δεν γίνεται ποτέ στο Παρίσι, φωνάζει.

Βαδίζει στο δρόμο. 'Αλληλο-συγκρούεται λόγω άμοιρίας άπροσεξίας με έναν διαδότη. Γίνεται πάλι έξω φρενών:

— Όρίστε καταστάσις, φίλε μου. Στους δρόμους εδώ κυκλοφορούν γαϊδούρια. Ό παρισιός,

κατά την άναχώρησι σας:

—Μου φαίνεται σ' αυτό ότι δεν θα μπορούσα να σας ικανοποιήσω γιατί θα φύγω πάλι πρωί. Θα πάρω τό τριάντο των 6 και 16.

—Όσο γι' αυτό, δεν με πειράζει... Μπορώ να πάω με έμπνησιν...

—Δεν πρέπει ποτέ να δάψετε να σας έμπνουν, στο ένοδοχείο, όταν υπάρχει άνάγκη να σηκωθείτε με όριμένην ώρα.

—Και για ποιά λόγο;

—Γιατί δεν έβρουν από ένοδοχεία να έμπνουν τους πελάτες;

—Μπα! έχω νομίζω, αντίθετως, ότι τό έβρουν πολύ καλά, περιεπαισμένοι χαμογελώντας ό άργαλόγονος.

—Φυσικά, δεν λέγω πως είναι δύσκολο όταν χτυπήσουν και με τό δυό ήμισυ την πόρτα σας...

—Την άλλη μέρα τό πρωί, και θώε ό Ζούλ Γκιράντ έβγαυε ει-δε τον Φαβρίκιε Λεμερλ, που προχωρούσε προς τό μέρος του, με τεντωμένο τό χέρι...

—Όστε, παρ' όλες τις συστάσεις μου, έσεις έμπνησαστε...

—Δε λέτε καλύτερα, κύριε Γκιράντ, πως ή έμπνησιν, όμα κάποιος παρέρησεν, σιωπηλώς, μόνο και μόνο για να μού πτε αντίο, δεν θα σας τό συγχωρήσω ποτέ!...

Την άλλη μέρα τό πρωί, και θώε ό Ζούλ Γκιράντ έβγαυε ει-δε τον Φαβρίκιε Λεμερλ, που προχωρούσε προς τό μέρος του, με τεντωμένο τό χέρι...

—Όστε, παρ' όλες τις συστάσεις μου, έσεις έμπνησαστε...

—Δε λέτε καλύτερα, κύριε Γκιράντ, πως ή έμπνησιν, όμα κάποιος παρέρησεν, σιωπηλώς, μόνο και μόνο για να μού πτε αντίο, δεν θα σας τό συγχωρήσω ποτέ!...

Την άλλη μέρα τό πρωί, και θώε ό Ζούλ Γκιράντ έβγαυε ει-δε τον Φαβρίκιε Λεμερλ, που προχωρούσε προς τό μέρος του, με τεντωμένο τό χέρι...

—Όστε, παρ' όλες τις συστάσεις μου, έσεις έμπνησαστε...

—Δε λέτε καλύτερα, κύριε Γκιράντ, πως ή έμπνησιν, όμα κάποιος παρέρησεν, σιωπηλώς, μόνο και μόνο για να μού πτε αντίο, δεν θα σας τό συγχωρήσω ποτέ!...

Την άλλη μέρα τό πρωί, και θώε ό Ζούλ Γκιράντ έβγαυε ει-δε τον Φαβρίκιε Λεμερλ, που προχωρούσε προς τό μέρος του, με τεντωμένο τό χέρι...

—Όστε, παρ' όλες τις συστάσεις μου, έσεις έμπνησαστε...

—Δε λέτε καλύτερα, κύριε Γκιράντ, πως ή έμπνησιν, όμα κάποιος παρέρησεν, σιωπηλώς, μόνο και μόνο για να μού πτε αντίο, δεν θα σας τό συγχωρήσω ποτέ!...

Την άλλη μέρα τό πρωί, και θώε ό Ζούλ Γκιράντ έβγαυε ει-δε τον Φαβρίκιε Λεμερλ, που προχωρούσε προς τό μέρος του, με τεντωμένο τό χέρι...

—Όστε, παρ' όλες τις συστάσεις μου, έσεις έμπνησαστε...

άν τύχη και συγκρουήθετε στέ δρόμο, θα σου ζητήσει χιλίες φορές συγγνώμην: «Μιλ παρ-νόν μεσίε, μιλ παρνόν».

—Μά μήπως όνο, λέγει κάποιος στον γαλλομνη κύριο, που ζήτησε συγγνώμη του άλλου για την άλληλοσύγκρουσι σας;

Ό κύριος δαγκλώνει τη γλώσσα του. Κατάσσε την γκάφα του. Τι να γίνει; Κι' αυτό, παρ' ότι πήγε στο Παρίσι, δεν παύει ν' άνήκη στην τάξιν των γαϊδουριών, που, όπως έλε-πον ό ίδιος, κυκλοφορούν εδώ στους δρόμους. 'Αλλά κάτι τέτοιες παραλήψεις των κανόνων καλής συμπεριφοράς, που έ-σπασαυσε στη Γαλλία, δεν τό άποθαρούν. Περιφέρει την γαλλοπρηπή άνυπερίστατα παντού.

Πηγαίνει στο θέατρο. Τις πρωταγωνιστριες τίς έρρισκε άνυπόφορες.

—Αγ, Μιστεγκέ! και πάλι Μιστεγκέ! άναστενάζει.

Προσταθείτε να τον παρηγορήσετε.

—Μά και τό έλληνικό θέατρο, του λέτε, έχει καλλιτέχνιδες, που μπορούν να παραδελθούνε με την Μιστεγκέ.

—Ναι, αλλά μανάχα κατά την...ήλικία, σάς άπαντά πνευματώδως.

Και αυτό τό είδος του πνεύματος τό έποσώδισε εις την γαλλικήν πρωτεύουσαν.

Είπε έγγελλος από την νοσταλγίαν του Παρισιού. Στην τα-έβερνα ζητεί σαμπάνια. Την πλά-ζει 'Ομονοίας την λέγει «Πλάζ την λά Κοκκόννη». Και της πλά-στρας τον, ή όποια ήθελε να τον χαϊρέται μετά την άπουσίαν της εις Γαλλίαν, της έφίλσεσ αέροστατα τό χέρι. Όλα τό θυ-μύνη την παρισινήν του ζώην.

Ό καρδονάρης, που περνά την κακιά του ώρα κάτω από τό παρέρησεν του διαλαλόντας τό έμπνεύμα του, τον έθυμίζει.

—Ζοζέφινε Μπακέρ, Περνά έχω που φορε ψαδάκι. Τού θω-μάς τον Μωρίς Σεσάλι. Περ-νά ό καρδονάρης, ό όποιος φω-νάζει:

—Όλα τά βουλώνω...

Απ' αυτό θυμάται τό δάος της... Βουλώνεις. Και άναστενά-ζει. Είναι άσχημα ό άνθρωποι. Και Κύριος όδω πόσος καιρός άν περπάτη για να θερμανθεί άν θα θερμασθεί. Τι μάς έ-κακε αυτή ή έκθεσι!

Παρ' όλίγον να έξαράσουμε μία άλλην κατασκευήν... έδω-σιμαίων. Είναι αυτοί, που δεν στήνουν, ούτε πρόκειται να πάνε στο Παρίσι, άλλ' οι όποιοι έχ-χαν την τιμήν και την εύτυχίαν να λάβουν ένα άδρον από την έκθεσιν. Μιά γραβάτα, ένα στυ-λό, μία μαντήλα για τό κεφάλι, άν πρόκειται περί γυναικών. Και αυτοί μάς παιδεύουν. Κά-νουν διαρκή έπίδειξιν του δύ-ρου, που έλάσαν.

Την άπέστη αυτήν την γρα-βάτα. Είναι από την 'Εκθεσι τί Παρισιών.

Είπε περίπου σαν να μάς λέ-γχι:

—Τό έλέπτε αυτό, που έχω δώσει στο Χαμό; Είπε ή... και-νία της λεγεώνας της τιμής, που μού έστειλε ό πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας ταχυδρομικώς...

Τι τραδούχο και μ' αυτή την έκθεσι. Εύτυχώς δεν γίνεται κά-θε χρόνο...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Είπε περίπου σαν να μάς λέ-γχι:

—Τό έλέπτε αυτό, που έχω δώσει στο Χαμό; Είπε ή... και-νία της λεγεώνας της τιμής, που μού έστειλε ό πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας ταχυδρομικώς...

Τι τραδούχο και μ' αυτή την έκθεσι. Εύτυχώς δεν γίνεται κά-θε χρόνο...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Είπε περίπου σαν να μάς λέ-γχι:

—Τό έλέπτε αυτό, που έχω δώσει στο Χαμό; Είπε ή... και-νία της λεγεώνας της τιμής, που μού έστειλε ό πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας ταχυδρομικώς...

Τι τραδούχο και μ' αυτή την έκθεσι. Εύτυχώς δεν γίνεται κά-θε χρόνο...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ
—“Ε... Τίμμη... βλέπεις τίποτα; Πώς;... Όχι, έ... Έτσι είναι... δεν βλέπεις τίποτα, δεν ακούς τίποτα... και κανένα... σουρκάται ένα άσπρο φιλοδωρήμα, ένα είσοιτή για τις αλυσίδες μονάς. Πώς; Δεν μιλάτε;...
Αυτός που τάρωσε τη νεκρική σιγή του μεγάλου δωματίου ήταν ένας κούλας. Τ' άριστερό του χέρι έλειπε έντελως και με το δεξί κρατούσε ένα πιστόλι, έτοιμο να πιέσει τη σκανδάλη στον παρμακρό θώρακο.
Γύρω από ένα τραπέζι βρισκόταν άλλαι τρεις.
“Όλοι αυτόν ήταν φύλακες. Τί φύλαναν;
Μία από τις μεγαλύτερες αποθήκες πυρομαχικών που βρισκόταν πάνω σ' ένα ύψωμα, περικυκλωμένη από τεράστιους τοίχους.
Ήταν δηλαδή ένα ουστό φρούριο που ύψωνταν οάν ακιχάτρο μέσα στην κατασκότεινη νύχτα!...
“Η αίθουσα του χραισμούε για φυλάκιο.
Γύρω τριγύρω στους τοίχους της ύπάρχαν διάφορα όπλα, όπλα...
Στη μέση ένα κανόνι τραπέζι με μερικά τρόφιμα.
“Ενα φανάρι κρεμάταν στ μέση του δωματίου κι έβρισκε κάτι απαίσιες σκιές τριγύρω.
Οι τρεις άνδρες και ο κουλχερής έζοιζαν μία ματιά ακόμα πρὸς τὸ τζαμιάτο παράθυρο και νευριασμένοι γύριζαν τὸ κεφάλι και κύτταζαν τὰ κρύα φαντάζα που τούς περμεναν.
“Όταν σκέπτεται κανείς ότι συλλέγει εκατομμύρια δολάρια μέσα στις αποθήκες, ότι κινδυνεύουμε από στιγμή με στιγμή ν' ανατιναχθούμε στον αέρα από τις χειροβουλίες...
“Ο κουλχερής έγέλασε.
—Νομίζω, φιλάρεκα, πως τούς συμπεριέει νά μās τινάξουν σὺν ἑσέραι; Και γιατί παρακαλέ; Μία σφαίρα δεν ἀρκεί νά πάμε περίπατο...
—Μέχρι τὴν ἑλάνουλα; Σεχνάει ότι τὸ ἀποστασιο το Σικάγο τὸ δέσσαν προκλέει; Σεχνάει ότι οί φύλακες τῶν πυρομαχικών τῆς Νέας Ὀρλεάνης βρόθηκαν δέμενοι;
—Δεν λέω, εἶπε ὁ ένας, ἀλλά... περίεργο μοῦ φαίνεται... Κλειδωμένοι, ἀμπαρμενιμένοι... θέλεις, συντροφί, λίγων καφέ;
—Καί εδούλουσε μία μπουκάλια και ρουκέδες δύο - τρεις γυυλιές.
—Δεν ἐπληφώνησαν πᾶς μὰ μᾶς στείλουν αὐριο βράδυ ἐνίσχυαι; ρώτησε ὁ δεύτερος.
—Ναι... κανέ λαϊκὸν δρεζί κι ἔλα νά φῶμε! εἶπε ὁ κούλας.
“Εκδόσαν γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔβλεπαν δυο-τρία δεματάκια ακόμα κι ἔκοιζαν μ' ἑνα σουγιά τὸ κρύο κρέας.
—Φαντάσου νά ἤμιασε στις ὀπλοαποθήκες τοῦ Σικάγο.
—Ἀπλοῦστα, τώρα δεν θά ζούσαμε πᾶ...
—Ἐμένα μοῦ φαίνεται πως και τις δύο αποθήκες τις ἔκλεψε ἡ ἰδιοσυμμορία... Αὐτὴ κάνει ὅλες τις κλοπές.
—Καί δεν ἀρνήει ἱκανη πουνεβάν!...
—Καί τί τὰ κάνουν τὰ ὅπλα που κλέβουν; Ἀπὸ τις ἀποθήκες τοῦ Σικάγο ἐκέλεαν τριάντα ὀπλοπολυβόλα. Ἀπὸ τὴν Νέα Ὀρλεάνη πεντάκοσια...
—Ἐμεῖς πόσα ἔχομε ἐδῶ;
—Τριακόσια πενήντα και ὅλα καινούργια.
—Ενας ἀπὸ τούς φύλακες δεν εἶχε μιλήσει ακόμα.
“Επὶ μὴ περιφρονητική ματιά στους συντροφικούς του εἶπε:
—Ἐγὼ ἔχω δρεζί για φαί. Οἱ πόρ-

γείου, θά συμμορφωθούμε με τὴν ὁμοταγία...
—Καί βέβαια... Τότε πρέπει ν' ἀνοίξω...
Συμφώνησαν και οί ἄλλοι.
Ἐξυπλιστικαν με τὰ πιστόλια τους και κατέβηκαν τὴ σκάλα.
Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά τραβούσαν τούς οὐρτες τῆς σιδερένιας πόρτας.
“Ο ὕπολοχαγὸς ἔπλεσε ἀμέσως μέσα και φώναξε θυμωμένα:
—Τί κατὰσχεσι εἶνε αὐτὴ; Γιατὶ μᾶς καθυστερεῖτε;
Καί γύρισε πρὸς τούς δυο στρατιώτες που εἶχαν κατέβει μαζί του ἀπὸ τὸ φортнγνῶ.
—Πηγαίνετε μαζί με τούς φύλακες νά φέρετε τὸ ὕλικο που θά φορτώσουμε. Κάνετε γρηγόρα.
Σαφνικά ὁμῶς ὁ κουλχερής τὸν ἐπλησίασε και τοῦ εἶπε:
—Ἀκούστε ἐδῶ, κύριε ὕπολοχαγε, δεν μπορείτε νά πάρετε ἀπὸ τὰ μέσα οὐτε τρεῖς ἀν δεν ἔχετε γραπτὴ διαταγή.
—Καί βέβαια, εἶπε ὁ ὕπολοχαγός, δικως γραπτὴ διαταγή θάρκωσατε; Νομίζεις ότι δεν ἔχω τούς νόμους; Καί ὁ ἀξιωματικός, ἀποδοκίμων τὰς κήρυξης, ἔγνεψε στους στρατιώτες νά προχωρήσουν.
“Ο κουλχερής παρετήρησε ότι ὁ ἀξιωματικός κούττασε και τὴ κεῖλη του ἔκταναν ἑνα περίεργο μορφοῦμα.
—Δεν ἀρκεί αὐτὸ, εἶπε ένας ἄλλος φύλακας, πρέπει νά ρυθμιστὸν τὸ διοικητὴ τοῦ συντάγματός για νά μᾶς βρεθῶσι τὴ διαταγή που βασιτὰ ὁ ὕπολοχαγος.
—Καί βέβαια... μπορείτε νά κάνετε ὅ,τι θέλετε, φτάνει νά μὴ με καθυστερήσετε. Τηλεφώνηστε και θά τοῦ μιλήσει κι ἐγὼ. Μεταφέρουμε τὰ ὀπλοπολυβόλα σὲ ασφαλέστερο μέρος. Ἐκτετε δίκιο, εἶστε προκατειλημμένοι ἀπὸ τὴν κλησὴ τοῦ Σικάγο και τῆς Νέας Ὀρλεάνης.
Τὴ στιγμή ὁμῶς ἐκείνη τὴ μάτια τοῦ κουλχερῆ ἀστράψαν.
Με μίαν γρηγόρα...

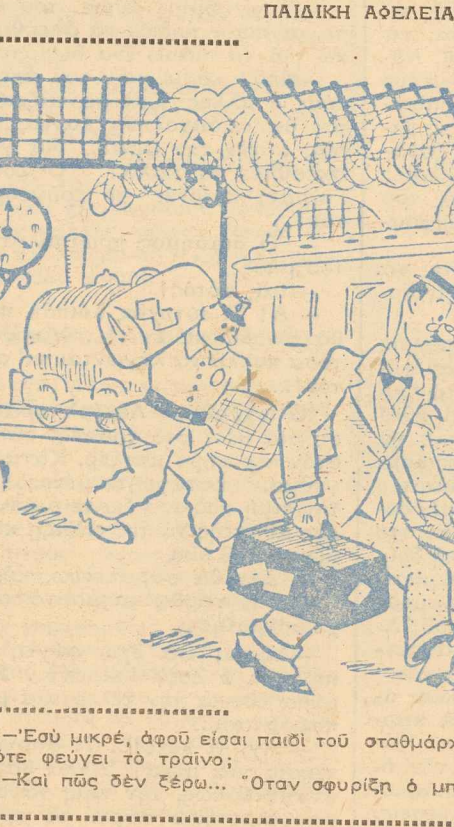

“Ενα ἀπὸ τὰ ἑωστέρα και πολυαυτελέστερα νύχτ τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτής ήταν και ἡ «Ναυαϊκά». Τὸ πλοῖο αὐτὸ, ἑνα φωτοστολιμένο ἐκείνη τὴ νύχτα.
“Ἡ ἐκατομμυριοῦχος Κλάρκ Ντάρνκνι ἐπώρτασε τούς ἀρραβῶνες τῆς ὥρας τῆς.
Πολλὰ και ἐκλεκτὰ ὀνόματα συγκατελέγοντο μεταξύ τῶν προσκεκλημένων.
“Ἦρχαν και πολλοί ἔξνοι: ένας ὀγγυρος, ένας Τασσοῦλδης, ένας ἴταλος, ένας διάσημος βιολιστής, μία ὕψιφωτος τῆς ὀπερέτας, δυο παλαιστοί και κάποιος Ρίτσαρντ Κάρνερ, Βαν Λόουιν.
Αὐτὸς μάλιστα ὁ τελευταῖος στεκόταν τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκουμπισμένος στήν κουσπατὴ και κυττῶσε σκεπτικὰ ἑνα σημείον πρὸς τὸ Μονακά, ὅπου ἀκτουσολοῦσε ἑνα κοκκινωπὸ μεγάλο φῶς.
Τὸ φῶς αὐτὸ ἀναψε κι' ἐσθυσε μερικές φορές, ἔπειτα ἔμεινε σταθερό.
Τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν ἑνας ὀπτικός πλῆγγραφος, ὁ ὁποῖος μίλουσε καθαρά μέσα σὲ συνθηματικά του σημεία Μόρς πρὸς ὅλους κι' ἔλεγε:
—Σημείω, ἀνταρτομα! Κινδυνός! Παρουσία σου ἐπείγει! Σπεύσε!
Τὸ φανάρι αὐτὸ βρισκόταν πολὺ ψηλὰ και ἦταν ὀρατό ἀπὸ κάθε σημείο τῆς Νέας Ὀρλεάνης.
Τὸ πᾶς περίεργα ἔβλεπαν ὅτι ἀπὸ τὸ πλοῖο αὐτὸ ἡ κλίμαξ ἀπὸ κείνο τὸ φανάρι, τὸ θάνασμα τὰ παρατηρούσε ὅλα κι' ἐπείθετο στήν προκλητικὴ πρὸς αὐτόν.
Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκαν ἑλαφρὰ γυναικεία βήματα πῶς ἀπὸ τὸν Βαν Λόουιν, κι' ἑνα ἀπαλὸ κερὰκι τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.
“Ενα ὀρειο προσώπου με τοακηνικά μάτια τὸν κῆτασε προκλητικά.
—Θέλω νά χορῶψω, εἶπε ἡ νέα.

—Τί περίεργο, πως διαφέρουν τὰ γούστα, εἶπε ὁ Βαν Λόουιν. Ἐνῶ εἶσαι ἑκατέ ὀρεζί για χορὸ, ἐνῶ εἰκα ὀρεζί για ρεμβουσι.
“Ο Βαν, μὴ θέλεις νά με πείσῃς τώρα, ὁ ἀρραβῶνας μου με τὸν Τόμυ Ἀρλιντνὸν σὲ πειράζει. Δεν θά μὴ ἐκπληρῇ τὸν ἀρραβῶνα καλορίζικα; Εἶπε ἡ νέα και τοῦ πρόσφερε ἑνα ποτήρι σαμπάνια.
“Ο Βαν Λόουιν ἐπῆρε τὸ ποτήρι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς και φίλησε τὰ ὀδόντα τῆς Πόλλυ Ντάρνκνι, τῆς κόρης τῆς πολυκατοικιολοῦχου.
—Εὐχόμαι νά εἶστε κατὶ περισσότερο ἀπὸ εὐτυχισμένη, τίς εἶπε. Τώρα ὁμῶς πρέπει νά πηγαίνω.
—Θα σὺντες; Μπᾶ, δεν εἶνε δυνατόν, μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, θά παρακαλέσω μάλιστα τὰ μαμά νά διωχτὴ τὴν ἀνταρτομα.
Καί γυρίζοντας πίσω φώναζε για νά τὴν ἀκούσουν και οί ἄλλοι:
“Ο Βαν Λόουιν νομίζει ότι μπορεί νά φύγῃ.
Τότε ὁλος ὁ κόσμος τῶν προσκεκλημένων τὸν τριγύρισε, με διαμαρτυρίες και παρακάλια.
Τοῦ ἀπέκλεισαν κυριολεκτικὸ τὸ δρόμο.
“Ο Βαν Λόουιν χαμογελοῦσε μαζί τούς.
Τους ἐδῆλε πρὸς προσηλαθῶσαν νά τὸν πείσουν νά μείνῃ. Τότε ἐκείνος με μίαν καταληκτικὴ εὐκοῦλῃ πῆδησε ἐπάνω στήν κουσπατὴ.
Με τὸ ἑνα χέρι κρατῶντας ἀπὸ τὸ σκεῖν τῆς τέντας και με τὸ ἄλλο ἐθῶλε τὰ λουστρινία του.
Ἐπειτα ἔβγαλε και τὸ φράκο του και τῶρριξε πᾶντο σὲ κατάστρωμα.
—Με ἀναγκάζετε νά πέσω ἀπὸ τὰ θέαλα; εἶπε μόνος.
Τότε ὁλος ὁ κόσμος τῶν ἄλλων ἐπῆρε ἀφῶς νά κάνουν ἑνα τέτοιο πράγμα, φώναξε ὁ Τόμυ Ἀρλιντνὸν. Ὅλοι ἔβλεψαν πως δεν μπορούσε.
—Διηλάθι δεν τὸ πιστεύουν, και ὁμῶς θά τούς διαβεβώσω.
“Ο Βαν Λόουιν ἐσκύψε πᾶντο ἀπὸ τὰ νερὰ.
—Μὰ Βαν, μὴ, για ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
Μὰ ὁ Βαν Λόουιν ἔλαβε στάσιαν και με μίαν ἀριστοκρατικὴ βουτιά κᾶθηκε μέσα σὲ νερὰ.
Ἐπειτα με ὀριές κινήσεις ὤρριξε νά κατευθυντοὶ πρὸς τὴν ὀκκῆ, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ὀπρὸ ὀλγίου νά τὸν καλῇ ἐκείνὸ τὸ περίεργο κᾶκῖνον φῶς.
“Ο Βαν ἔφθασε γρηγόρα στήν ὀκκῆ, πέρασε τὴν σιδεροδρομικὴν γραμμὴν κι' ἔδρασε σὲ τὸ μέρος που βρισκόταν τὸ αὐτοκίνητό του.
Στὸ πῶς μέρος τοῦ αὐτοκινήτου ὑπῆρχε μίαν βαλίσκα. Τὴν ἀνοίξε κι' ἐθῶλε ἑνα κοστούμι.
Μέσα σὲ πέντε λεπτά ἔλλαξε ἑλῶρριου και κοστούμι. Ἐπειτα ἔβγαλε ἑνα καυτὸ με διάφορα εἶδη μακρινὰ κι' ἐτοῖ μέσα σὲ ἑλῶρα πέντε λεπτά ἔγνε. ἑνας στρογγυλὸς ὀρειοῦς κῶριος, με πολὺ μαῦρα μαλλιά.
Ἐπῆιασε τὸ βολάν σὲ χέρια του και ἐκίνησε.
“Ἀν οἱ φύλοι τοῦν ἔδρασαν ὀπως ἦταν μετρηφισμένοι δεν θά τὸν ἀνεγνώριζε κανείς.
Στιμάτουμε τὸ αὐτοκίνητο μπροστὸ σ' ἑνα φαρμακείο τοῦ Μπροντγούσι και κατέδρακε.
Μήπως σὲ μίαν τηλεφωνικὴ καμῖνα, γύρισε ἑναν ἀριθμὸ και περιμένε.
“Ἦτορ ἀπὸ ἑνα λεπτὸ μίλουσε πολὺ σιγὰ μπροστὸ τὴν κοκκῖνον τὸν τηλεφῶνῶν.
—Ὁρᾶν, ἐπὶ εἶσαι; Ἐδῶ, ὀνταρμα! Ἐρχομαι. Εἶδα τὸν συνθηματικὸν ὀρειοῦς νά ζεμπερῶ. Θά σὲ συναντήσω σὲ μέρος που συμφώνησω.
Ἐθῶλε ἀπὸ τὴν καμῖνα, ἀνέβηκε πάλι σὲ τὸ αὐτοκίνητο του, ἐκίνησε κι' ἐπῆε! ἀπὸ πέντε λεπτά βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴ Λεσχὴ τοῦ Κολομβίου.
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

“Ενα ἀπὸ τὰ ἑωστέρα και πολυαυτελέστερα νύχτ τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτής ήταν και ἡ «Ναυαϊκά». Τὸ πλοῖο αὐτὸ, ἑνα φωτοστολιμένο ἐκείνη τὴ νύχτα.
“Ἡ ἐκατομμυριοῦχος Κλάρκ Ντάρνκνι ἐπώρτασε τούς ἀρραβῶνες τῆς ὥρας τῆς.
Πολλὰ και ἐκλεκτὰ ὀνόματα συγκατελέγοντο μεταξύ τῶν προσκεκλημένων.
“Ἦρχαν και πολλοί ἔξνοι: ένας ὀγγυρος, ένας Τασσοῦλδης, ένας ἴταλος, ένας διάσημος βιολιστής, μία ὕψιφωτος τῆς ὀπερέτας, δυο παλαιστοί και κάποιος Ρίτσαρντ Κάρνερ, Βαν Λόουιν.
Αὐτὸς μάλιστα ὁ τελευταῖος στεκόταν τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκουμπισμένος στήν κουσπατὴ και κυττῶσε σκεπτικὰ ἑνα σημείον πρὸς τὸ Μονακά, ὅπου ἀκτουσολοῦσε ἑνα κοκκινωπὸ μεγάλο φῶς.
Τὸ φῶς αὐτὸ ἀναψε κι' ἐσθυσε μερικές φορές, ἔπειτα ἔμεινε σταθερό.
Τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν ἑνας ὀπτικός πλῆγγραφος, ὁ ὁποῖος μίλουσε καθαρά μέσα σὲ συνθηματικά του σημεία Μόρς πρὸς ὅλους κι' ἔλεγε:
—Σημείω, ἀνταρτομα! Κινδυνός! Παρουσία σου ἐπείγει! Σπεύσε!
Τὸ φανάρι αὐτὸ βρισκόταν πολὺ ψηλὰ και ἦταν ὀρατό ἀπὸ κάθε σημείο τῆς Νέας Ὀρλεάνης.
Τὸ πᾶς περίεργα ἔβλεπαν ὅτι ἀπὸ τὸ πλοῖο αὐτὸ ἡ κλίμαξ ἀπὸ κείνο τὸ φανάρι, τὸ θάνασμα τὰ παρατηρούσε ὅλα κι' ἐπείθετο στήν προκλητικὴ πρὸς αὐτόν.
Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκαν ἑλαφρὰ γυναικεία βήματα πῶς ἀπὸ τὸν Βαν Λόουιν, κι' ἑνα ἀπαλὸ κερὰκι τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.
“Ενα ὀρειο προσώπου με τοακηνικά μάτια τὸν κῆτασε προκλητικά.
—Θέλω νά χορῶψω, εἶπε ἡ νέα.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΕΙΑ

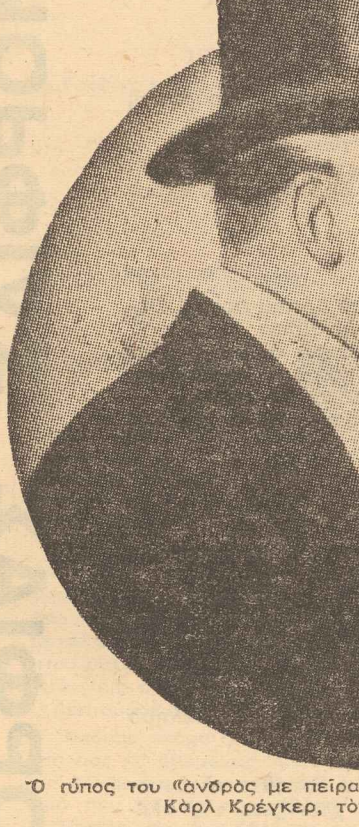

—Εὐὸ μικρὸ, φεῶ εἶσαι παιδί τοῦ σταθμάρχου; πρῆπει νά ζερίς ποτε φεύγει τὸ τραῖνο.
—Καί πως δεν ζερίς... Ὅταν σφυρίζῃ ὁ μαμπᾶς!

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΠΟΛΛΩΝΕΣ

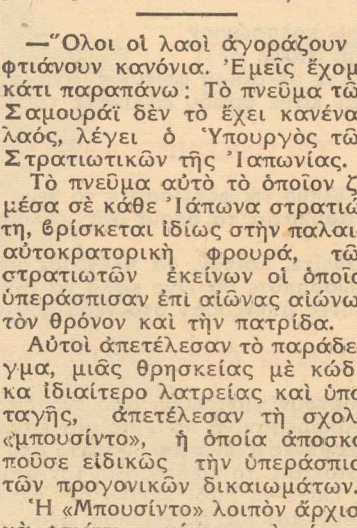

“Ο τύπος τοῦ «ἀνδρὸς με πείρα» ἀντιστοιχεῖται ἐπασίως ἀπὸ τὸν Κάρλ Κρέγκερ, τὸν ὀπέρου Γερμανὸν στάρ

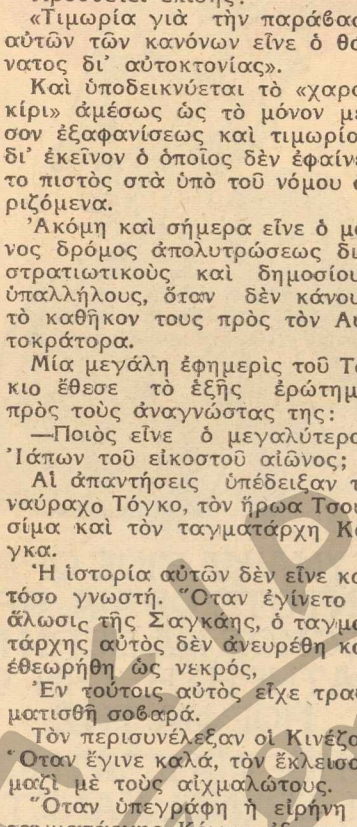

“Ο τύπος τοῦ «ἀνδρὸς με πείρα» ἀντιστοιχεῖται ἐπασίως ἀπὸ τὸν Κάρλ Κρέγκερ, τὸν ὀπέρου Γερμανὸν στάρ

ΜΠΟΥΣΙΝΤΟ ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΖΟΝΕΣ

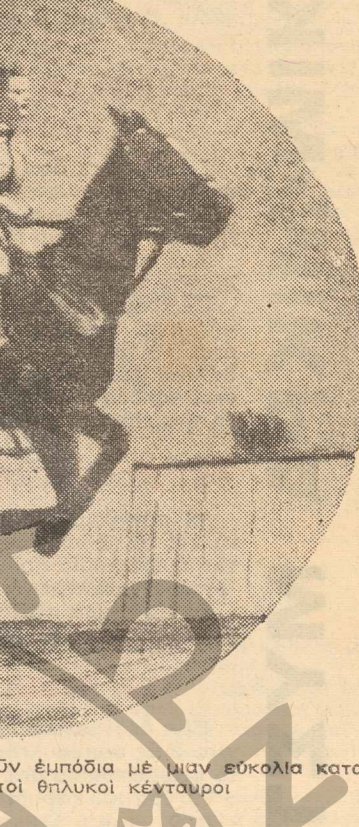
“Ο τύπος τοῦ «ἀνδρὸς με πείρα» ἀντιστοιχεῖται ἐπασίως ἀπὸ τὸν Κάρλ Κρέγκερ, τὸν ὀπέρου Γερμανὸν στάρ

“Ο τύπος τοῦ «ἀνδρὸς με πείρα» ἀντιστοιχεῖται ἐπασίως ἀπὸ τὸν Κάρλ Κρέγκερ, τὸν ὀπέρου Γερμανὸν στάρ

“Ο τύπος τοῦ «ἀνδρὸς με πείρα» ἀντιστοιχεῖται ἐπασίως ἀπὸ τὸν Κάρλ Κρέγκερ, τὸν ὀπέρου Γερμανὸν στάρ

“Ο τύπος τοῦ «ἀνδρὸς με πείρα» ἀντιστοιχεῖται ἐπασίως ἀπὸ τὸν Κάρλ Κρέγκερ, τὸν ὀπέρου Γερμανὸν στάρ

Ενωμένοι δίχως Ύψιστο

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ. ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΣΤΟ ΣΑΝ ΡΟΥΠΕΡ

Το Σαν Ρουπέρ είναι ένα γραφικό χωριό.
Στο χωριό αυτό κατοικούσαν οι Βινσόν Μπελλού, ο άνδρας της Νικολέ Μπελλού, η οποία ήταν η τροφή της Μαρίας-Μαγδαληνής της κόρης της Λουίζας ντε Ραμπέρ.
Ο Βινσόν Μπελλού ήταν ένας καλός, κακοκαίριος, αδύνατος, σαν γέφυρα με λίγα μαλλιά και λοξά μάτια.

Όποτε δεν είχε άλλη δουλειά έβρισκε στο ποτάμι με τα δίχτυα του, έφτιαχνε μια μηχανάκι φίλη και τα φέρνε στο σπίτι.
Επίσης είχε μια άλλη μανία. Του άρεσαν το ρακί και τα χαρτιά. Άλλα η γυναίκα του κρατούσε το πορτοφολί και έτσι δεν του έδινε λεφτά να ζήσει.

Αν προσέχανε κι έκρυβε κανένα δεκάριον, τότε τάρκινε στο γλέντι με τους φίλους.
Την επομένη της συνομιλίας της θαρρώ με τη χήρα, ο Μπελλού είχε πληροφορηθεί κι αυτός την έλασαν τις Όρσολας, τις ύπαιθρες σκεπές της και ήταν όλες θυμωμένες. Κανείς δεν ήξερε πού είχε πάει η κυρία Όρσολα.

Επικοινωνήσαν με τον πρώτο εκείνο, να δώσουν να πάει κανένα ψαράκι, όταν είδε ένα αμάξι, να σταματά μπροστά στην πόρτα τους.
Η κυρία Νικολέ έτρεξε να δει κι αυτή ποιος έρχοταν να τους επισκεφθεί.

Μια κυρία ντυμένη μούσα κατέβηκε από τ' αμάξι και προχώρησε μέσα στο σπίτι.
Την υπέδεξαν με πολλές φιλοφρονέσεις.

«Ο άνδρας σας;» ερώτησαν η άγνωστη, απάντησε η Νικολέ.
«Όχι, απαντούμε με μιλώμε με μισή φωνή».

«Και δεσποινίς...»
«Όχι, κυρία μου».
«Τότε... θα μπορούσατε ίσως να απαντήσετε πιο άνετα σ' αυτή τη μικρούλα».

«Και δεσποινίς, κυρία... Έξ' άλλου είναι ένα αγελάκι».
«Θα είναι και το συμφέρον σας. Οι αυχάνες άνοιξαν τα πόδια».
«Αν είσατε καλοί όπως υποθέτω, μπορούσατε να απολαύσετε μια μικρή περιουσία που σας φέρνει».

Μια περιουσία!
Η καρδιά του άρχισε να χτυπά.
«Αν σας επρόκειτο να π' αφήσατε το χωριό αυτό και να πάτε αλλού να ζήσετε... Τι θα λέγατε»;

«Η κυρία Νικολέ την κτύπησε εκπληκτική».
«Γιατί ν' αλλάζουμε μέρος; Το Σαν Ρουπέρ είναι υπέροχο, είπε η Νικολέ».

«Και το ποτάμι έχει ψάρια, είπε ο άνδρας της».
«Υπάρχουν χωριά που αρίζουν περισσότερο από το Σαν Ρουπέρ κι έχουν και θαλάσσια για να πιάνουν πιο νόστιμα ψάρια».

«Θάλασσα»!
«Ο Βινσόν Μπελλού ανέντευος».
«Η θάλασσα του άρεσε πολύ».
«Ίσως να μπορούσατε να συμφωνήσετε... Έξ' άλλου από τους όρους σας».

«Θα είναι καλό».
«Εν πρώτοις έχετε μερικά χρήματα στο χωριό».
«Όχι πολλά».
«Πολλά περίπου; Δύο, τρεις χιλιάδες».

«Λίγες».
«Λιγότερα. Καλά, έχω θα σας δώσω τέσσερις να τα κοινοποιήσετε καλά».

«Επειτα;» ερώτησε ο Μπελλού.
«Θα σας αγοράσω ένα όμορφο σπίτι σαν ένα κτήμα στα περίχωρα της Βάν».

«Πού είναι αυτό»;
«Δεν γνωρίζετε τη Βάν»;
«Όχι, καλά. Πάντως είπατε πως θα μας αγοράζατε ένα κτήμα».

«Αναμειβόμενος».
«Για μας»;
«Και δεσποινίς, για σας».

«Εννοείται».
«Εννοείται».
«Εννοείται».

«Εννοείται».
«Εννοείται».
«Εννοείται».

«Εννοείται».
«Εννοείται».
«Εννοείται».

«Νομίζω ότι θα μπορούσατε να αγοράσετε καμιά τριακοσαριά χιλιάδες».
«Τριακοσαίες χιλιάδες»;
«Περίπου».
«Και θα τα πληρώσετε»;
«Φυσικά».

Οι δύο σύζυγοι έπεσαν σε μια οίηση.
Δεν πίστευαν αυτά που τους έλεγε.

«Έξ' άλλου δεν είναι μόνον αυτό, συνέχισε η αποστολή της κυρίας ντε Ραμπέρ».

«Δεν αρκεί να πάρете ένα κτήμα... Σας χρειάζονται και χρήματα να το καλλιεργήσετε για να σας αποδώσει...».

«Νομίζω ότι με άλλες ακόμα είκοσι χιλιάδες θα μπορούσατε να έλατε μπρος το κτήμα. Κι έτσι θα μπορούσατε να άνεσι να κερδίζετε και να κάνετε και οικονομίες».

Τα μάτια του Βινσόν Μπελλού μισόκλεισαν από το μούσι του πλοίου.
«Η κυρία Νικολέ έρωπωσε με άγνοια».

«Και τι πρέπει να κάνουμε για να αποκτήσουμε αυτά τα πράγματα»;
«Λίγα πράγματα».

«Αλλά».
«Απλούστατα, να φύγετε από δω».

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Νομίζω ότι θα μπορούσατε να αγοράσετε καμιά τριακοσαριά χιλιάδες».
«Τριακοσαίες χιλιάδες»;
«Περίπου».
«Και θα τα πληρώσετε»;
«Φυσικά».

Οι δύο σύζυγοι έπεσαν σε μια οίηση.
Δεν πίστευαν αυτά που τους έλεγε.

«Έξ' άλλου δεν είναι μόνον αυτό, συνέχισε η αποστολή της κυρίας ντε Ραμπέρ».

«Δεν αρκεί να πάρете ένα κτήμα... Σας χρειάζονται και χρήματα να το καλλιεργήσετε για να σας αποδώσει...».

«Νομίζω ότι με άλλες ακόμα είκοσι χιλιάδες θα μπορούσατε να έλατε μπρος το κτήμα. Κι έτσι θα μπορούσατε να άνεσι να κερδίζετε και να κάνετε και οικονομίες».

Τα μάτια του Βινσόν Μπελλού μισόκλεισαν από το μούσι του πλοίου.
«Η κυρία Νικολέ έρωπωσε με άγνοια».

«Και τι πρέπει να κάνουμε για να αποκτήσουμε αυτά τα πράγματα»;
«Λίγα πράγματα».

«Αλλά».
«Απλούστατα, να φύγετε από δω».

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Νομίζω ότι θα μπορούσατε να αγοράσετε καμιά τριακοσαριά χιλιάδες».
«Τριακοσαίες χιλιάδες»;
«Περίπου».
«Και θα τα πληρώσετε»;
«Φυσικά».

Οι δύο σύζυγοι έπεσαν σε μια οίηση.
Δεν πίστευαν αυτά που τους έλεγε.

«Έξ' άλλου δεν είναι μόνον αυτό, συνέχισε η αποστολή της κυρίας ντε Ραμπέρ».

«Δεν αρκεί να πάρете ένα κτήμα... Σας χρειάζονται και χρήματα να το καλλιεργήσετε για να σας αποδώσει...».

«Νομίζω ότι με άλλες ακόμα είκοσι χιλιάδες θα μπορούσατε να έλατε μπρος το κτήμα. Κι έτσι θα μπορούσατε να άνεσι να κερδίζετε και να κάνετε και οικονομίες».

Τα μάτια του Βινσόν Μπελλού μισόκλεισαν από το μούσι του πλοίου.
«Η κυρία Νικολέ έρωπωσε με άγνοια».

«Και τι πρέπει να κάνουμε για να αποκτήσουμε αυτά τα πράγματα»;
«Λίγα πράγματα».

«Αλλά».
«Απλούστατα, να φύγετε από δω».

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Νομίζω ότι θα μπορούσατε να αγοράσετε καμιά τριακοσαριά χιλιάδες».
«Τριακοσαίες χιλιάδες»;
«Περίπου».
«Και θα τα πληρώσετε»;
«Φυσικά».

Οι δύο σύζυγοι έπεσαν σε μια οίηση.
Δεν πίστευαν αυτά που τους έλεγε.

«Έξ' άλλου δεν είναι μόνον αυτό, συνέχισε η αποστολή της κυρίας ντε Ραμπέρ».

«Δεν αρκεί να πάρете ένα κτήμα... Σας χρειάζονται και χρήματα να το καλλιεργήσετε για να σας αποδώσει...».

«Νομίζω ότι με άλλες ακόμα είκοσι χιλιάδες θα μπορούσατε να έλατε μπρος το κτήμα. Κι έτσι θα μπορούσατε να άνεσι να κερδίζετε και να κάνετε και οικονομίες».

Τα μάτια του Βινσόν Μπελλού μισόκλεισαν από το μούσι του πλοίου.
«Η κυρία Νικολέ έρωπωσε με άγνοια».

«Και τι πρέπει να κάνουμε για να αποκτήσουμε αυτά τα πράγματα»;
«Λίγα πράγματα».

«Αλλά».
«Απλούστατα, να φύγετε από δω».

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Νομίζω ότι θα μπορούσατε να αγοράσετε καμιά τριακοσαριά χιλιάδες».
«Τριακοσαίες χιλιάδες»;
«Περίπου».
«Και θα τα πληρώσετε»;
«Φυσικά».

Οι δύο σύζυγοι έπεσαν σε μια οίηση.
Δεν πίστευαν αυτά που τους έλεγε.

«Έξ' άλλου δεν είναι μόνον αυτό, συνέχισε η αποστολή της κυρίας ντε Ραμπέρ».

«Δεν αρκεί να πάρете ένα κτήμα... Σας χρειάζονται και χρήματα να το καλλιεργήσετε για να σας αποδώσει...».

«Νομίζω ότι με άλλες ακόμα είκοσι χιλιάδες θα μπορούσατε να έλατε μπρος το κτήμα. Κι έτσι θα μπορούσατε να άνεσι να κερδίζετε και να κάνετε και οικονομίες».

Τα μάτια του Βινσόν Μπελλού μισόκλεισαν από το μούσι του πλοίου.
«Η κυρία Νικολέ έρωπωσε με άγνοια».

«Και τι πρέπει να κάνουμε για να αποκτήσουμε αυτά τα πράγματα»;
«Λίγα πράγματα».

«Αλλά».
«Απλούστατα, να φύγετε από δω».

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

«Και πού»;
«Και πού»;
«Και πού»;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΩΝ

ΛΑΖΟΥΑ: Ο ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ

ΣΚΟΠΟΣ ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ.— ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΟΝΤΑΙ.— Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ.— Η ΠΑΝΤΟΜΙΜΑ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ.— Ο ΑΝΑΠΗΡΑΣ—ΘΕΟΣ.— ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ.— Η ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ.— ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΞΚΙΜΟΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ.— ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.

Ο 20ος αιώνας θα ονομασθεί, αναμφισβήτως, από τους μεταγενέστερους, ο αιώνας των ανακαλύψεων, των εξερευνησεων και των εξερευνησεων.

Στο διάστημα τριαντατριών ετών έχουν γίνει, πράγματι, οι σπουδαιότερες, εξερευνησεις και ανακαλύψεις αλλά και οι πιο περίεργες και συγκεντρωτικές εξερευνησεις. Το δόγμα του Πηρου, του Αμοιβόθεν και τόνων άλλων πολλών, των μνηστών, των αγώνων των θαλασσοπόρων και πελοπόνων, οι οποίοι δεν έλογίζονταν ούτε κινδύνους, ούτε κακουχίες, για να πάνε να βρουν άγνωστα μέρη, όπως τον Βόρειο Πόλο, θα μείνουν άσπαστα εις τους αιώνες και έφ' όσον θα υπάρχουν άνθρωποι.

Στο σημείο όμως αυτό η ιστορία κάνει μια άσπαστη.

Ο πρώτος που εφάρμοξε να φθάσει δίχως κι' αυτός να το καταλάβει στο Βόρειο Πόλο, στις αρχές μάλιστα του αιώνα μας, έχει περιπέσει έντελως στη λήθη.

Και όμως οι περιπέτειες, τις οποίες υπέστη ένας εξερευνητής και μεγάλος ταξιδιώτης είναι άσπαστες, οι παραδοξότερες από όλες.

Αυτός, λοιπόν, ο περίφημος εξερευνητής, ήταν ένας Γάλλος από τον Καναδά, ο οποίος ονομάζεται Λαζούα.

Όταν ο Λαζούα το 1900 έδημιούργησε την αφήγησή των περιπετειών του, όλες οι κόσμοι έγιναν άναστατοι και οι άναστατοι το θέλησαν του διηγήσεως σε δύο στρωτάκια: στους φανταστικούς οπαδούς του, στους δηλαδή έπιστολους ότι ο Λαζούα δεν έβγαλε παρά μόνον την αλήθεια και στους άπιστους, εκείνους δηλαδή που θεωρούσαν το κάθε τι ως φανταστική λήθη.

Από τις κατοπιές παρατηρήσεις φαίνεται ότι ο Λαζούα υπερέβαλε κάπως τις περιπέτειές του, δηλ. τις αλάτιες κάπως και με λίγη φαντασία.

Αλλά ως προσπάθειά μας να σας εξιστορήσουμε με λίγα λόγια εκείνα τα όμοια ο Λαζούα μάς δίνει σε ολοκληρωτικό το.

ΣΚΟΠΟΣ ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

Ο Λαζούα όπως διηγείται στην αρχή του βιβλίου του είχε παραμείνει δύο δολοφονίες στην χώρα του Γκραντ (πλάτος 820) όπου είχε πάει για να κυνηγήσει αρκούδες.

Συνδυασμένο μάλιστα από κάποιον φίλον του, τον Μπέρκερ, ένα περιφημο κυνήγι, όπως επίσης και από ένα μεγάλο κοπάδι σκυλιά.

Μια νύχτα όμως του συνέβη κάτι το απρόοπτο.

Το έσος όπου ο Λαζούα είχε στήσει τη σπηλιά του, χωροστάθηκε από την άλλη γη και άρχισε να κινείται, να πηδά μόνο του!

Ο Λαζούα δηλαδή δίχως να το καταλάβει κι' αυτός είχε βρεθεί επάνω σ' ένα παγόβουνό, το οποίο έπλεε με καταπληκτική ταχύτητα προς βορράν. Έχασε επομένως το σύντροφό του και μέγα μέρος από τα σκυλιά του.

Κατόπιν όλη η φυλή μετενόησε προς τα ενδοτέρω παρασυρμένη μαζί της και τον Λαζούα.

Καθώς κατάλαβε ο εξερευνητής, οι ιθαγενείς επρόκειτο να τον οδηγήσουν στον άρχηγό της φυλής τους.

Ο Λαζούα και οι άπογαγνείς του έπερατούνσαν επί εξη δολοφονιών ημερών.

Την έβδομη τέλος έφθασαν στην ακτή.

Το έσος όπου ο Λαζούα είχε στήσει τη σπηλιά του, χωροστάθηκε από την άλλη γη και άρχισε να κινείται, να πηδά μόνο του!

Ο Λαζούα δηλαδή δίχως να το καταλάβει κι' αυτός είχε βρεθεί επάνω σ' ένα παγόβουνό, το οποίο έπλεε με καταπληκτική ταχύτητα προς βορράν. Έχασε επομένως το σύντροφό του και μέγα μέρος από τα σκυλιά του.

Διότι είχαν απομείνει από το άλλο μέρος του πάγου.

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΟΝΤΑΙ

Το παράξενο αυτό ταξίδι προς το άγνωστον επάνω στο παγόβουνό διήρκεσαν ένα μήνα και μία έβδομάδα.

Ο Λαζούα άρχισε τότε να υποφέρει διότι οι κονσέρβες του έξηλγησαν.

Έξ' άλλου κάθε τόσο ξεσπούσαν θύελλες και το παγόβουνό διαρκώς και έλυονε.

Ο εξερευνητής έγειν έξη καταβροχθίσαι έξω από τα σκυλιά του και άρχισε να τον κυριεύει η απόγνωση, όταν έσφαρκά το παγόβουνό έσκάλωσε επάνω σε μια ακτή.

Ο Λαζούα τότε έσπευσε να πηδήσει στη στεριά «έ το όπλο του και με μια μαγκούρα, και με ένα σκυλιά του είχαν απομείνει ακόμα στη ζωή».

Η πρώτη νύχτα που πέσασε στον νέο αυτό τόπο διαμονής, η μάλλον ο πρώτος ύπνος, γιατί στο μέρος αυτό επικρατούσε ένα συνεχές σούρουπο, του έπεφθασαν άρκετες έκπληξεις.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Δεν είχε κλείσει καλά-καλά τα μάτια του, όταν άκουσε ξαφνικά τα σκυλιά να γαυγίζουν δυνατά. Ο Λαζούα πετάχτηκε άμέσως όρθιος και τότε είδε μια ομάδα από ιθαγενείς ερυθρόδερμους να πλησιάζει απειλητικά προς το μέρος του με βέλη και τόξα.

Άρπαξε άμέσως το όπλο του και έβριζε ένα πυροβολισμό στον άέρα.

Οι ιθαγενείς έφροδίσαν και άρχισαν να τρέχουν. Έτρεξε κι' εκείνος πίσω τους και τέλος καταβροχθίσαι με προφάση δύο από αυτούς και να τους αιχμαλωτίσει.

Ο Λαζούα άρχισε τότε να περιποιείται τους κατατρομαγμένους ιθαγενείς και σιγά-σιγά έκέρδισε την έμπιστοσύνη τους.

Το τι έπικολούθησε ήταν άπερίγραπτο! Οι δούλοισμένοι ιθαγενείς έλαπουν τον λευκόν άνθρωπον για άγία φωτιά από μια πέτρα. Τι έχασαν!

Πρώτον τότε χάισαν να γονατίσονται και να προσκυνούν.

Νομίζω ότι ο Λαζούα είχε υπερβυθισαν να ότι το πράγμα που έσπεσε στα χέρια του δηλαδή ο άναπτήρας είχε ένα ήλιο, ένας θεός!

Κι' άρχίζουν τους άλαλα γμούς.

Οι νέοι λογοτέχναι

Η σφραγίδα

Το συμβόλαιο ήταν έτοιμο. Ο δόκτορ, ο θεός και ο ιερός δόκτορ είχε δώσει. Τα χέρια, τα τρεμάμενα χέρια, δονημένα από την όγλη, το νύχι, τη ψυχή, φέρνοντας τον όρκο εκεί κοντά στους νεκρούς, στη λεωφόρο της ζωής.

Απόψε η επισφράγιση της Ιερής υποσχέσεως. Η υπογραφή του συμβόλαιου. Επείσε να τρέψι η σφραγίδα. Με τη σφραγίδα των χεριών σου έκλεισες εντός μου την αγάπη! Εκείνος την αγάπη, το θουαρύ εντός σου να μη φύγισ. Η κόκκινη σφραγίδα των χεριών σου έκλεισε τα χέρια μου αφήνοντας τα ματωμένα σημάδια της πάλης σου!

Σφράγισες με τη φωτιά τα χέρια μου για να μη μπορούν να φιλοσοφούν άλλες! Όλα γίνονται με τύπο! Στα χέρια μου, τώρα, κρατούσαν μεν ο ένας τη ζωή του άλλου και οι δύο, αντίμα, την αγάπη μας. Χειροποιήσαμε μπικαίσε σε κάποιον δρομικό. Χειροποιήσαμε μί ο δολιχίτη την αγάπη μας.

Σταθήκαμε. Τα χέρια μας ενώθηκαν. Αγκαλιαστήκαμε. Χωρίσαμε για να ζαναγκαλιστούμε. Ο ένας δεν έβρεχε από κοντά στον άλλον. Χωρίσαμε τρεις φορές ευτυχισμένοι. Στα χέρια σου είχα ψαφάρισμα της υποσχέσεως μου και εντός σου κλείσιον την 'Αγνή!

Στα χέρια μου ήταν η πορφύρα σφραγίδα των χεριών σου, δείγμα της Ιερής σου υποσχέσεως. Τα χέρια μου είχαν το μύρο των χεριών σου, που δεν θα το ανταλλάξω ποτέ — μα ποτέ μ' άλλο φίλ! Στα χέρια μου ήταν η σφραγίδα της αγάπης σου!

Και καθένας μας είχε από χέρια του και το άλλο: την 'Αγνή του, τη ζωή του!

ΑΝΔΡ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

Στά μαύρα ντυμένη...

Στά μαύρα ντυμένη, χαροκαμένη νη μάνα! Ένα γενναίο δειλόν φέρνει το θαλασσίον της κορμίου στους δρόμους... πού άρα γε να πηγαίνει, παραμυθώντας αν άναγοποιμένη τραβάει αγά-οι-γιά για το νεκροταφείο, έκεί που η μορφή σκληρή θέλει άντρες για οικογένεια, νάχη που δώξαι μισήν κ' α' καλοσπίθους τάφους. Προχωρεί ο' έναν τόρο με εύλογο σταυρό, κ' ένα φτωχό μπουκέτο από μαργαρίτα λουλούδια. Πεταί τα πρώτα και στη θέση τους βάζει μερικά άσπρα κάρφια. Λευκά σαν την άσπρη ψυχούλα του άμοιρου παιδιού της. Και τότε,...

ΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΣΑΣ

Για την στήλη αυτήν δικαιούνται όλοι οι άναγνώστες μας να μας άποστείλουν μικρές άγγελίες, τις όποιες θα δημοσιεύωμεν ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, έφ' όσον όμως προυν τους εξής όρους:

Να είναι κόμικες και όχι πολιτικές, να μη θίγουν σε κανένα ούποτε.

Να περιέχουν μάλλον προτάσεις άλληλογραφίας, άνταλλαγής κάρτ-ποστάλ, γραμματοστέγων κ.λ.π., ή αίτησεις πληροφοριών οικειτικές με φίλους ή γνωστούς των ενδιαφερομένων, ή άνταλλαγών γνωριμιών και σκέψεων επί φιλολογικών και έγκυκλοπαιδικών ζητημάτων κ.λ.π.

Να μην έπικεινώνονται εις περιάγματα άπρεπη και άκομια και αι άναγνώστες να γίνονται μέσα από όρια της καλής συμπεριφοράς.

Η διευθύνουσα επιφύλασσει εις άυτην το δικαίωμα να άπορρίπτει ή να περικρίπτει όσες άγγελίες δεν συμμορφώνονται, κατά την άντιλήψιν της, προς τους ως άνω όρους.

ΕΙΜΑΙ μονιάς συλλέκτρια ελληνικών άντικιών. Άνταλλάσσω ταύτα με νέους και νέες, με σκόπη να πλουτίσω τη συλλογήν μου. Γράψτε: Δημήτριος Συλλέκτριας, 'Ιτέα 'Αμφισσός.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ μετά του ύφαιου φύλου κάρτ-ποστάλ και φιλολογικές έπιστολάς. Σκοπός ήθικός. Γράψτε Μ. Β., πόστ ρεζαντί, 'Αθήναι.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ κάρτ-ποστάλ, ύφαιες ιδέες, γνώμες επί όλων των ζητημάτων. Σοβαρότης, ειλικρίνεια. Μ. Παγανίνην, περιοδικόν 'Ουαντάζιον', Σκευόδοτος 43, 'Αθήναι.

—ΟΡ— «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΙΜΗΝ ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΝ, έγκλονεται και θα δημοσιευθή με τη σειρά του. Είπετε, περιμένουν πολλά άλλα, έγκερκμένα ήδη από μινός. ΔΙΗΝ ΣΥΛΛΕΚΤΗΝ, 'Ιτέαν, 'Ελνφθσαν. Δημοσιεύεται το πρώτο μόνο. Το άλλο μάλλον ακατάλληλο για τη στήλη μας.

Α. Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Παρ' όλα μας την καλή θέληση, δεν καταλάβαμε ούτε άράδα από τους στίχους σας. Λέξετε άταίριαστες και νοήματα σκετενά. 'Ιδού και ένα μικρή παραδειγμα:

Μ' αυτές έχουν γεμενά ήντ' το πρόβατο κ' άρνιά από πυρά (ι) φειγάρη, πέρα από νταμπίρ, αιχμάλατα σταλίζουν κ' άκίλητα φλογίζου(ι) στο πλάσσο καλλόρι(ι)!

Αν έχετε τίποτε άλλο... έλλην-πρεπότερο, στείλτε μας το. ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ. Νουαρίνο. Είνε σημαντικά καλύτερα από το προηγούμενόν. Όχι όμως κ' αυτό άρτιο για να δημοσιευθή. Δοκιμάστε να γράψετε κανένα σύστημα, προσοχή, ίδιος στις εκφράσεις, πού εν πολλοίς είναι άστοχες. Λέτε, π. χ., 'απαρβένες του γιολού' που δεν θα τη τίποτε, έφ' όσον μάλλον δεν πρόκειται για 'νεράιδες', παρά για άλλα κορίτσια του χωριού, κ.ο.κ.

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, Γ. ΚΟΛΙΑΝΗ, Π. ΟΥΤΗΝ κ.λ.π. Εύχαριστούμε θερμά για το ενδιαφέρον σας. Οι συστάσεις σας θα ληφθούν υπό όψει, γιατί πάντα σεβόμαστε τις γνώμες των καλών φίλων.

ΧΡ. ΤΑΛΙΔΑΟΥΡΝ, Αίγιον. Έσκαμε ζαναγράφης στην παρούσαν στήλην προηγούμενόν τεύχος της παλ-λά γραμμάτα μας έκλόπισαν κατόπιν μιας αίκρας διαρρήξεως του ταχυδρομικού κοιούτι το 'Ουαντάζιον'. Ίσως να ήταν και το γράμμα σας μαζί μ' αυτό. Σαναστείλτε μας ό,τι έστειλάτε.

Το περίπτερο τουρισμού στο δάσος, έπεκασθεν και αναχρονισθέν, ήρξισαν από ήμερών λειτουργούν υπό νέαν άρίστην διευθύνσιν, νέαν

Έσαρχιακή μινήσις

Από το 'Αργίριον

Έπιπλουν και προσέφερι με έλαίρετικην προθυμίαν τας ύπηρεσίας του.

Συμπεριέβην μερικά όνόματα οικογενεών παραθεριστών. Κα Νόνα Γιαννουλοπούλου μετά της θυγατρής της, Νοταρά, Σιάνου, Μικελή, τριαντάφυ, Γαζή, Κοιμουντοπούλου, Σαμαρτζή, Κουτσίνο, Δρακονάου, Χατζηπαναγιώτου, Μακρίδου, Χασοπούλου, Τριάντη, Γράτσου, Πολυγεωργίου, Μεσογινέση, Χαλαμάτη, Τριπόδη, Πηκούλου, Κοιμυαντορά, Μολιτζή, Καραπαναγιώτου, Στουνοπούλου, Βικαράκη, Καλλινά, Μαλαγοράδη, Φήρου, 'Ιωστοφόρου κ.τ.λ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Από το Ευλόκαστρον

Το Ευλόκαστρον στις δόξες του φέτος. Κόσμος πολύς, καλός και πρό παντός ύφαιος. Το κομμάτι αυτό του Κορινθιακού είναι προνομιακό από την φύση, γιατί συνδυάζει το δάσος από ύψηλα, πυκνά και ύφαια πεύκα, και άμμουδιά.

Μνήνια, μινίς, χορός κάθε βράδυ, βαρκάδες και σερενάδες με την δευτερεύουσα του ευγενεοτάτου κ. Καλογεροπούλου και μικροεκδρομύδες γίνονται ίδιως στο Κιάτο, ό-που κάθε Τετάρτη, Σάββατο και Κυριακή γίνεται χορός υπό τούς ήκους της τζάζ του καλού Πόγγη και τας φιλοφρόνους περιποιήσεις των Κιαντινών.

Το περίπτερο τουρισμού στο δάσος, έπεκασθεν και αναχρονισθέν, ήρξισαν από ήμερών λειτουργούν υπό νέαν άρίστην διευθύνσιν, νέαν

Μετάξύ άλλων, παραθερίζουν έ-κει ο κ. Διουδάς, ο κ. Σταθάς, ο κ. και ή κ. Ματαόγνη, ο κ. και ή κ. Ζαρίφη, οι οικογένειαι Σικα-ρίδη, Ζάχαρη, Φουδά, Μενουζιλή, Γκάλη, Μπίθεν, Μαρκουπούλου, ο κ. και ή κ. Παπαγεωργίου, ή κυρία Καποτοπούλου, Σαρρηγιάννη, 'Ια-τρίδου, Σέμας, Κάρταλη, Βερνίνη, Καφεζήλη, Στρώπου, Δαμασκή, ή διδης 'Ανδρεάδη, Χαλκιοπούλου, Σουπλά, ή κ. κ. Καμπούρογλου, Πα-τρικαλάκης, Οικονομίου, Βαλασκή, Κορυτινάκης, Βορκαμπίλης, Γουλαν-δής, Βάσσος, Πονιάς.

Παραθερίζουν έπίσης ή δις 'Ελ. Σταθάς, ή δις Κατζίλαζαρου, ο κ. 'Αντ. Οικονομίδης, ο κ. Λεονάρδος Κουρκοβέλης, ο κ. Μ. Πετρίκαλά-κης, Ιατρός, ο κ. και ή κ. Ν. Βουράς, ή δις Ε. Ζαχάρη, ή κ. Τ. Σέμας, ή οικογένεια ή 'Αδωνίου, ή κ. και ή κ. Σπυριδίου, ή κ. Δημητριάδου, ή κ. και ή διδης 'Αδωνίου, ο κ. ή διδης Σαράτσου, ή δις Παρσένη, ή δις Χέ-λη, ο κ. και ή κ. Τσιμίου, ή κ. και ή κ. 'Αντ. Κορυτινάκη, ο κ. Θωμάς Λάγγας, ο κ. και ή κ. Γιαννουπούλου, ο κ. Α. Κοντιδής, ο κ. και ή κ. Α. Γιαντιδίου, ο κ. Χ. Καραγιάς κ. α.

Α. ΑΝΔΡΕΟΥ

Η 'Ε-ΦΙ-ΦΑ ΣΑΣ

Προτάσει μιας ομάδος άναγνα-στάν μας τών 'Αθηνών, άπερσισθέν από τήν διευθύνσιν του 'Φαντάζιον' ή 'Ιθρυσία μιας 'Ενώσεως, ή οποία να συμπεριλαμβανή στους κόλπους της όλους άνεξαρτήτως τούς πολιτούς και φίλους του περιοδικού μας όλης της 'Ελλάδος.

'Ιδρυτής, λοιπόν, έν 'Αθήναις ή Κεντρική ομάδα της 'Ενώσεως όθλων (αντάζιον) (Ε-ΦΙ-ΦΑ), της όποις τή 'Ιθρυσία, ή αι πρώτα άρχαιονο-οί θα γίνουν κατά τήν πρώτην συν-κέντρωσιν τήν ενδιαφερομένην, ή οποία θα λάβη χώραν τήν έρχομήν νην Κυριακήν 5 Σεπτεμβρίου και άραν 11 π.μ. εις τα γραφεία του 'Φαντάζιον' — όπως άρσιναι ή Προ-σωρινή Διοικούσα 'Επιτροπή της 'ΕΦΙΦΑ' 'Αθηνών.

Είς τήν συγκέντρωσιν αυτήν δύ-νανται να προσέλθουν όλοι όσοι και όσες ενδιαφέρονται έκ τών φί-λων άναγνώστων μας τών 'Αθηνών και περιχώρων για τήν παγίσιον έ-νός ευγενούς σκοπού της άλληλεγγύης και ψυχαιαγίας τών νέων.

Οι ενδιαφερόμενοι για τήν 'Ιθρυσία έπαρκιαν ομάδων της 'ΕΦΙΦΑ' άς άπερσυνθούν έγγραφώς στο 'Φαντά-ζιον', στα γραφεία τού όποιου στε-νάζεται ή 'Ενώσις. Καλόν θα ήτα να δημοσιογνώσκον έκ τών προτέρων όστα και όληνμελέτης πυρρίνης (έκ 4-5 προσώπων) τών έπαρκιανών έ-μάδων και αύται κατόπιν να άπευ-θύνονται όμαδικώς προς τήν κέντρον.

Περισσότερες λεπτομερείας περί τού σκοπού και της λειτουργίας της 'ΕΦΙΦΑ' θα δημοσιεύωμεν στο έρ-χόμενο τεύχος του 'Φαντάζιον', κα-τόπιν της συγκέντρωσεως της έρ-χόμενης Κυριακής, όποτε θα θεθού-σι ό βάσεις του συλλόγου και θα κα-θορισθούσι οι γενικές γραμμές του

Περισσότερες λεπτομερείας περί τού σκοπού και της λειτουργίας της 'ΕΦΙΦΑ' θα δημοσιεύωμεν στο έρ-χόμενο τεύχος του 'Φαντάζιον', κα-τόπιν της συγκέντρωσεως της έρ-χόμενης Κυριακής, όποτε θα θεθού-σι ό βάσεις του συλλόγου και θα κα-θορισθούσι οι γενικές γραμμές του

Οσοι υποφέρετε απο τα ποδια σας

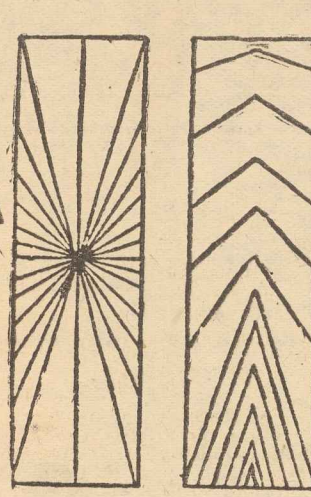
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘ. 5

ΓΡΑΜΜΑΤΟΓΡΙΑΣ

Έσθ' έχετε μπροστά σας το λα-τινικό κεφαλαίο γράμμα π. Μπορείτε με δυο φωνήεις μονάχα να το διαίρεσετε σε τρία μέρη; Ά-ιο το κάνετε αυτό ενώσατε το π' οχηματίστε ένα π.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘ. 6

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

Το άριστο σκεδόν Δ φαίνεται πως εύφρονται από μέσον του και το δεξιό σκεδόν Ε φαίνεται από εύρν στο άπάνω μέρος και από κάτω. Στην πραγματικότητα τα δυο σκε-δια είναι ακριβώς του ίδιου φάρδους ως όλη την επιφάνειά τους.

Πρόβλημα Νο 10
ΑΣΤΥΝΟΜΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΠΟΙΟΣ ΕΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ;

—Αυτός είναι άσφαλός ο Ένοχος, κύριε αστυνόμη.
—Άλλά γιατί;
—Γνωρίζετε ότι ο πατέρας του μι-κρού Παύλου, ο όποιος έδολοφώνη-θη σήμερα, έλαβε ένα τηλεφώνημα στις 2.30 όπλι το όποιου τού έζη-τούσαν 100.000 φράγκα ές λύτερα. Έκείσθα τα τηλεφώνηματα και εί-δα ότι το τηλεφώνημα προήλθεν ά-πό φίλους τού όπλι αυτό έδου άνα-κεντρωθή καμμία έκασοτή και γιορ-τάζουμ για έπέτειο.

Λοιπόν, ή ύπηρετρία ή οποία έρ-νέσεται κοντά στο τηλεφώνω, είδε αυτών τών κύριον να τηλεφώνη-κα τήν ώρα αυτή. Έξ' άλλου ήπια και τα δοκτυλικά του άποτυπώματα, τα όποια συμφωνούν μ' έκείνα πού ζεσπώσασα με το άκουστικό.

Και ή ύπηρετρία θεοοίσι έκ κα-νείς δεν έπλεψινώσε έπειτα άπ' αυτών.

Έξ' άλλου τα άποτυπώματα είναι μία κοσμήτη άπόδειξις.

Καλέσθη τήν ύπηρετρία. Μόλις ήρθε ο αστυνόμος τήν έ-ρωτα.

—Αυτός ο κύριος τηλεφώνησε στις 2.30;

—Μάλιστα, στήν έδεσλήν μου, εί-πε ο καπνιστής.

—Σύα έσθ, δεν εσ' ρωτ'ω. Άπαν, τίσποτε, δεσποινίς.

—Μάλιστα, αυτές έπλεψινώσε στις 2.30 και μετά άπ' αυτών δεν είδα κανένα άλλον να τηλεφώνη.

—Πρίν άπ' αυτών;

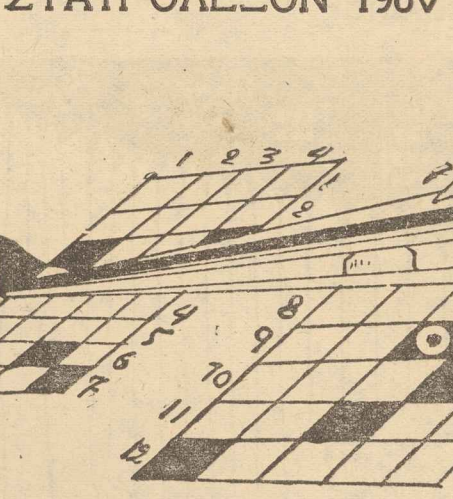
—Τ' άφεντικό μου, λίγα λεπτά πρ'ό τού γεύματος. Άλλά κατά της δυο κανείς δεν άγγισε το πλέ-γμα.

—Όραιο. Πηγαίνετε, δεσποινίς. Και σεις, κύριε, είμαι θεοοίσι για τήν άφωτίσά σας.

—Έπειτα από λίγες στιγμές ο ά-στυνόμος είπε στον ύπαισύνό του: —Δεν γνωρίζω τόν Ένοχο, πάντως δεν είναι αυτός.

Τι ήταν αυτό πού έκανε τόν ά-στυνόμο να θεωρήσει έδω τόν κα-πνιστή;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 19ου

ΠΗΛΛΙΟΝ

Οριζοντίως:

- 1) Έκείθεν ύδρευτο άλλοτε ο Πειραιεύς.
- 2) Αίγιπτιος θεός. — 'Ανθ.
- 3) Τέκνον τού 'Αδραμ.
- 4) 'Αρβρον (δοτ. πληθ.).
- 5) ΜΕ.— Δεικτικόν μύριον.
- 6) 'Αεθάλως φωτόν.
- 7) Αίγιπτιος θεός.— Α.Μ.
- 8) 'Ορθόλαμος (άρχεια, άνορθο γράφος).
- 9) 'Αντίππος (άρχεια, άνορθο γράφος).
- 10) 'Ορθόλαμος (άρχεια, άνορθο γράφος).
- 11) Νότα.— 'Αρβρον.
- 12) 'Ομπρικός ήρω.

Καθ' ύψος:

- 1) Έται όνομάζεται ή παλμική κίνσις παντός ήπτικου σώματος.
- 2) 'Όπου φυλάσσονται τα λευκό-

—Ευγενές αίσθημα.

2) Γόνιμος και κατοικημένη συνή-θως έκτασις έρήμου χώρας.— Πρω-τεύουσα νομού Στερεάς 'Ελλάδος.

3) Άναφορική άντωνυμία.

4) Φυλκόν άναφ. άντωνυμία.

5) Είς αυτήν φυλάσσονται τ' ά-θλια τών μαθητών.— Οίκιακόν ζών (καθαρεύουσα).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΕΜΠΡΟΣΘΙΩΝ ΠΤΕΡΥΓΩΝ

Οριζοντίως:

- 1) 'Εται όνομάζεται ή παλμική κίνσις παντός ήπτικου σώματος.
- 2) 'Όπου φυλάσσονται τα λευκό-

—Ευγενές αίσθημα.

2) Γόνιμος και κατοικημένη συνή-θως έκτασις έρήμου χώρας.— Πρω-τεύουσα νομού Στερεάς 'Ελλάδος.

3) Άναφορική άντωνυμία.

4) Φυλκόν άναφ. άντωνυμία.

5) Είς αυτήν φυλάσσονται τ' ά-θλια τών μαθητών.— Οίκιακόν ζών (καθαρεύουσα).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΕΜΠΡΟΣΘΙΩΝ ΠΤΕΡΥΓΩΝ

Οριζοντίως:

- 1) 'Εται όνομάζεται ή παλμική κίνσις παντός ήπτικου σώματος.
- 2) 'Όπου φυλάσσονται τα λευκό-

—Ευγενές αίσθημα.

2) Γόνιμος και κατοικημένη συνή-θως έκτασις έρήμου χώρας.— Πρω-τεύουσα νομού Στερεάς 'Ελλάδος.

3) Άναφορική άντωνυμία.

4) Φυλκόν άναφ. άντωνυμία.

5) Είς αυτήν φυλάσσονται τ' ά-θλια τών μαθητών.— Οίκιακόν ζών (καθαρεύουσα).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΕΜΠΡΟΣΘΙΩΝ ΠΤΕΡΥΓΩΝ

Οριζοντίως:

- 1) 'Εται όνομάζεται ή παλμική κίνσις παντός ήπτικου σώματος.
- 2) 'Όπου φυλάσσονται τα λευκό-

—Ευγενές αίσθημα.

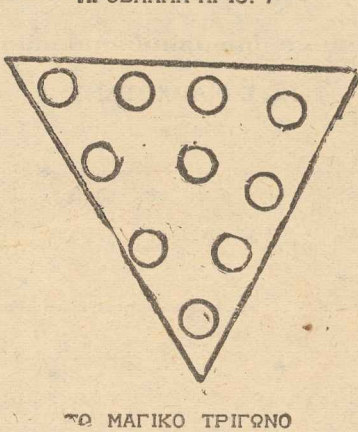
2) Γόνιμος και κατοικημένη συνή-θως έκτασις έρήμου χώρας.— Πρω-τεύουσα νομού Στερεάς 'Ελλάδος.

3) Άναφορική άντωνυμία.

4) Φυλκόν άναφ. άντωνυμία.

5) Είς αυτήν φυλάσσονται τ' ά-θλια τών μαθητών.— Οίκιακόν ζών (καθαρεύουσα).

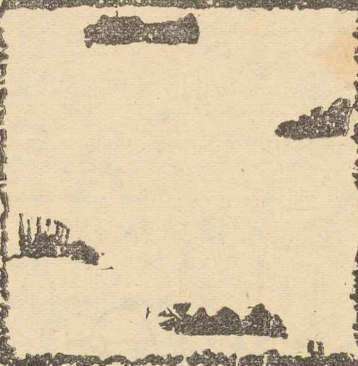
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

Βάζετ'ετούς αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 μέσα στους κύκλους, δίχως να επαναλάβετε τόν ίδιο αριθμό, όύτως όστε το όλικόν άθροισμα από τα τρία μέρη του τρι-γώνου να δίδη τόν αριθμό 20.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘ. 8

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

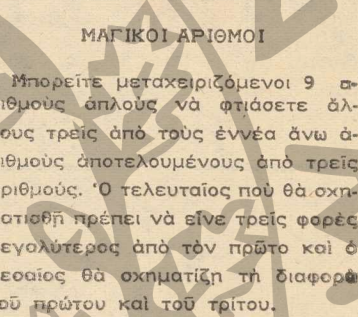
Ένας γέρος χωρικός είχε ένα μεγάλο κτήμα τετράγωνον με τέσσε-ρα μικρά δάση. Όταν άπέθανε, λα-πόν, εύρέθη μία διαθήκη, διά της διεθνούς κληρονομισσών τα τέσσε-ρα παιδιά του, τα όποια έπρεπε να πάρουν ίσον μερίδιον και ο καθένας στον μερίδιόν του ένα δασάκι.

Το πρόβλημα αυτό τους φάνηκε άλυτον, ή μορσία άκατάρτη. — Άν διαρυσσώμεν τα κτήμα σε τρίγωνα θα μπορούσαμε ίσως να κα-ταλήξωμε σε τίποτα; Είπε ο ένας από τούς υιούς.

Έκωμαν, λοιπόν, δεκάξη τρίγω-να κ' έτσι έγινε ή μορσία.

Με αυτός τας ύποδείξεις πού οςς κάναμε θα μπορούσατε ίσως κ' έ-οις να μοιράσετε το κτήμα σε τέ-σσερα ίσα μέρη, έκ των όποιων το καθένα να περιέχη και από ένα δα-σάκι;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘ. 9

ΜΑΓΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Μπορείτε απαντήσαστε 9 α-ριθμούς άπλους να φησίσετε άλ-λους τρεις από τούς έννέα άνω α-ριθμούς άποτελούμενους από τρεις αριθμούς. Ο τελευταίος πού θα σχη-ματίσθη πρέπει να είναι τρεις φορές μεγαλύτερος από τόν πρώτο και ο μεσοίσις θα οχηματίσθη τη διαφορά του πρώτου και του τρίτου.

ΛΥΣΙΣ

ΤΑ ΛΟΘΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
1) Είναι άδύνατον να κρατίει ο δίκος επί δυο δακτύλων, μ' ού-τό τόν τρόπο, 2) τα χέρη της κα-φετέρης δεν έρκεται στη θέσι του, 3) τα κομμάτια του μονικού της ζακέτας πρέπει να είναι άπειρα και άπ' από μέσο, 4) τ' άγκυρόνις κρα-τίσ' στο χέρι μιά πετσέτα τού προ-ωπου άντί του φορητού, 5) ή ζα-κέτα του κομπάνιεν άνάποδα, 6) το πούκαμφο είναι δίχως κομμάτι.

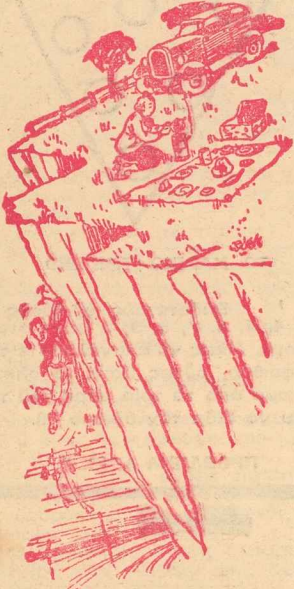
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΝΑΓ. ΚΟΚΚΙΝΙΔΗ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 37

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΠΩΣ ΠΑΡΧΟΤΑΝ;

—Έλα, λοιπόν, άντρουλή μου, τὸ τσάκι εἶνε ἔτοιμο!

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ

—Ἡ γυναίκα μου με παρακάλεσε νὰ σὰς πῶ, κ. διευθυντά, νὰ μοῦ κάνετε μιὰ μικρὴ αὐξησὶ στὸν μισθό.
—Εὐχαρίστως. Νὰ τὸ πῶ στὴ γυναίκα μου...

ΤΙ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ:

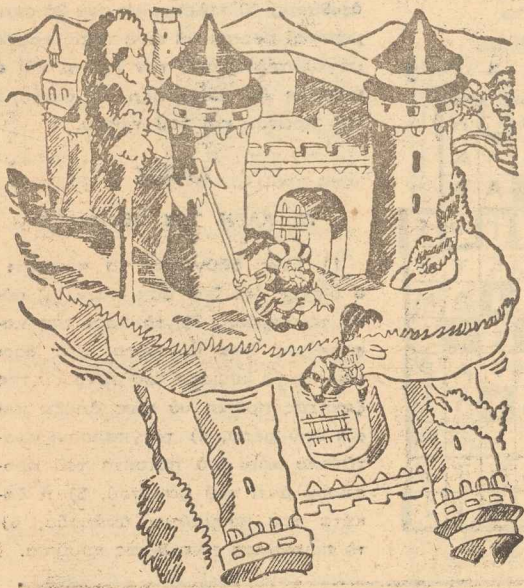
—Τί συμβαίνει, κύριοι; Ἐξηγηθῆτε μου πιὸ δυνατά!

Ο Κ. ΜΠΙΛ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ἱστορία χωρὶς λόγια

ΗΤΑΝ ΣΤΟΥΠΙ ΣΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

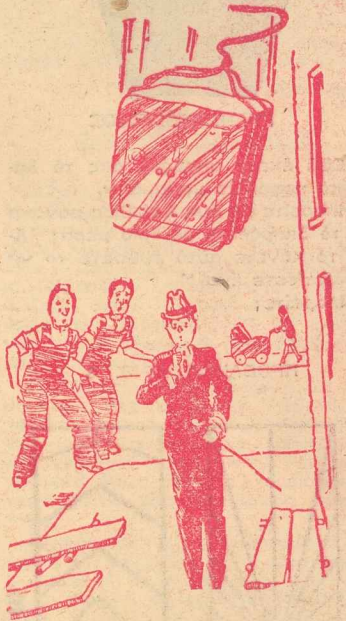
Ο φρουρός: Πού πάτε, ἱππότες; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀντανάκλασις τῆς πόρτας τοῦ πύργου!

ΣΑ ΝΑ ΥΠΗΡΧΕ...

—Ὁχι αὐτὴ! Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ σκότωνες μιὰ τέτοια με ὀριζόντιες ραβδώσεις γιὰ νὰνε ἀφορτῇ με τὶς κουρτίνες μας.

ΘΑ ΣΙΔΕΡΩΝΟΤΑΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ.

—Διάβολε, εἴχασα νὰ πάω νὰ μοῦ σιδερώσουν τὸ πανταλόνι μου!

ΤΙ ΘΑΚΑΝΕ

—Ἀχ καὶ ναμουνα ἄνδρας ἐγώ!
—Τί θάκανες ἂν ἦσουν;
—Θάτρεχα ἀμέσως νὰ ζητήσω τὴ... χεῖρά μου!

ΑΡΑ ΔΕ ΦΟΡΑΓΕ ΤΩΡΑ

—Κύριε ταμιά, σὰς ἔφερα ἀπὸ τὴν μανταρίστρα τὸ πανταλόνι σας!